

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΓΛΟΥ ΚΩΝ/ΝΟΣ

Υποψήφιος Βουλευτής Α' Θεσσαλονίκης

6976111953

kostasstefanoglou@hotmail.com

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ: 9611/2019

ΑΡΙΘΜ. ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΣ ΑΝΑΚΟΠΗΣ: 5449 (Γ.Α.Κ.) / 4628 (Ε.Α.Κ.) / 20-03-2019

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή [redacted] Πρωτοδική, που ορίστηκε από την Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διευθύνσεως του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, και από τη Γραμματέα [redacted].

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια, στο ακροατήριό του, την 1η Ιουλίου 2019, για να δικάσει την υπ' αριθμ. καταθέσεως 5449 (Γ.Α.Κ.) / 4628 (Ε.Α.Κ.) / 20-03-2019 ανακοπή κατά της υπ' αριθμ. 522/25-02-2019 εκθέσεως αναγκαστικής κατασχέσεως ακίνητης περιουσίας, του Δικαστικού Επιμελητή στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Φωτίου Ευθυμίου του Νικολάου καθώς και κατά κάθε άλλης συναφούς πράξεως της επισπευδόμενης αναγκαστικής εκτελέσεως, μεταξύ:

ΤΟΥ ΑΝΑΚΟΠΤΟΝΤΟΣ: Κωνσταντίνου Στεφανογλου του Δημητρίου και της Αικατερίνης κατοίκου Ευόσμου Θεσσαλονίκης (οδ. Καραολή και Δημητρίου αριθ. 151 (με Α.Φ.Μ.108823364), ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου Δικηγόρου Δ.Σ. Αθηνών Φωτίου Μπαμπανη (Α.Μ. Δ.Σ.Α. 18705), που κατέθεσε έγγραφες προτάσεις (υπ' αριθμ. Α566865/01-07-2019 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων Δ.Σ.Θ.).

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ: Της Ανώνυμης Τραπεζικής Εταιρίας με την επωνυμία «ALPHA ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.» (με Α.Φ.Μ. 094014249), που εδρεύει στην Αθήνα Αττικής (οδ. Σταδίου αριθμ. 40) και εκπροσωπείται νομίμως, η οποία παραστάθηκε διά του πληρεξουσίου (δυνάμει του από 1/07/2019 δικαστικού πληρεξουσίου με βεβαίωση του γνησίου της υπογραφής του εντολέα Δικηγόρου Δ.Σ. Θεσσαλονίκης Ανδρέα Σταθοπουλου (Α.Μ. Δ.Σ.Θ 10692), που κατέθεσε έγγραφες προτάσεις (υπ' αριθμ. Α566600/01-07-2019 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων Δ.Σ.Θ.).

Η ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΑΝΑΚΟΠΗ, με ημερομηνία 20/03/2019 και κατατεθείσα στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμ. καταθέσεως 5449 (Γ.Α.Κ.) / 4628 (Ε.Α.Κ.) / 20-03-2019, προσδιορίσθηκε για να εκδικασθεί αρχικώς κατά τη δικάσιμο της 20/05/2019 και, κατόπιν αναβολής, κατά την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας απόφασεως- δικάσιμο της 01/07/2019.

2^η σελίδα υπ' αριθμ. 9611/2019 αποφάσεως Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης
Ειδική Διαδικασία Περιουσιακών Διαφορών - Ανακοπές

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως ανωτέρω σημειώνεται και οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι τους ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως και στις έγγραφες προτάσεις τους.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με την κρινόμενη ανακοπή, κατ' εκτίμηση του εν λόγω εισαγωγικού της δίκης δικογράφου, ο ανακόπτων ζητεί -για τους λόγους που εκθέτει σε αυτή- να ακυρωθεί η υπ' αριθμ. 522/25-02-2019 έκθεση αναγκαστικής κατασχέσεως ακίνητης περιουσίας του Δικαστικού Επιμελητή στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Φωτίου Ευθυμίου του Νικολάου και κάθε άλλη πράξη της επισπευδόμενης αναγκαστικής εκτελέσεως, καθώς και να καταδικασθεί η καθ' ης η ανακοπή σε καταβολή των εν γένει δικαστικών εξόδων του.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό κρίση ανακοπή ασκήθηκε νομοτύπως κι εμπροθέσμως, κατ' άρθρο 934 παρ.1 περ.α' ΚΠολΔ, ήτοι εντός 45 ημερών από την ημέρα της κατασχέσεως, καθ' ότι, κατόπιν της προσβαλλόμενης υπ' αριθμ. 522/25-02-2019 εκθέσεως αναγκαστικής κατασχέσεως, αντίγραφο της κρινόμενης ανακοπής επιδόθηκε στην καθ' ης την 26/03/2019 (σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 9270Β'/26-03-2019 έκθεση επιδόσεως της Δικαστικής Επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Σταματίας Γ. Κωστα), αρμοδίως δε καθ' ύλην και κατά τόπον φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (κατ' άρθρο 933 παρ. 1 και 3 ΚΠολΔ), κατά την προκειμένη ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών (άρθρο 937 παρ. 3 ΚΠολΔ). Επομένως, η ανακοπή πρέπει να γίνει τυπικώς δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω, για να κριθεί αν είναι παραδεκτοί και περαιτέρω νόμιμοι και ουσιαστικά βάσιμοι οι λόγοι της, της δε καθ' ης η ανακοπή αρνούμενης άπαντες τούτους (διά δηλώσεως στο ακροατήριό του πληρεξουσίου Δικηγόρου σύμφωνα με τα αντίστοιχα πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως καθώς και διά του δικογράφου των προτάσεων), ζητώντας την καθ' ολοκληρία απόρριψη των λόγων αυτών και της ένδικης ανακοπής καθώς και την καταδίκη του ανακόπτοντος σε καταβολή των εν γένει δικαστικών εξόδων της. Επισημαίνεται ακόμη ότι, αφενός, ως προς το αόριστο αίτημα του ανακόπτοντος περί ακυρώσεως κάθε άλλης συναφούς πράξεως της

επισπευδόμενης αναγκαστικής εκτέλεσεως, ούτε ο ανακόπτων επικαλείται, αλλά ούτε και εκ των μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενων στοιχείων της παρούσας δικογραφίας προκύπτει η διενέργεια λοιπών περαιτέρω συγκεκριμένων πράξεων αναγκαστικής εκτέλεσεως πλην της ρητώς προσβαλλόμενης εκθέσεως αναγκαστικής κατασχέσεως ακίνητης περιουσίας (και του υπ' αριθμ. 527/2019 αποσπάσμάτος της), αφετέρου, ως προς το αίτημα της καθ' ης η ανακοπή προς επικύρωση της σχετικής Διαταγής Πληρωμής, αντικείμενο της παρούσας δίκης είναι μόνο το κύρος και η τυχόν ακύρωση πράξεως της αναγκαστικής εκτέλεσεως και δη της επιδικής εκθέσεως αναγκαστικής κατασχέσεως ακίνητης περιουσίας και άρα όχι το κύρος της Διαταγής Πληρωμής, που αποτελεί αντικείμενο κρίσεως ήδη ασκηθείσας ειδικώς κατ' αυτής ανακοπής και κατά της συγκοινοποιηθείσας επιταγής προς εκτέλεση. Επιπλέον, στο σημείο αυτό, λεκτέον ότι, μολοντί ορισμένοι επιμέρους ισχυρισμοί της υπό κρίση ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ είναι συναφείς με λόγους της από 27/03/2018 και υπ' αριθμ. καταθέσεως 6986 (Γ.Α.Κ.) / 5317 (Ε.Α.Κ.) / 27-03-2018 ανακοπής του άρθρου 632 ΚΠολΔ, που ασκήθηκε από τον εν προκειμένω ανακόπτοντα κατά της εν προκειμένω καθ' ης η ανακοπή (βλ. την υπ' αριθμ. 8618Β' / 27-03-2018 έκθεση επιδόσεως της Δικαστικής Επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Σταματίας Γ. Κώστα) και κατά της υπ' αριθμ. 3757/2018 Διαταγής Πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης μετά της σχετικής επιταγής προς πληρωμή, ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, κι εκκρεμεί η εκδίκασή της κατά την προσδιορισθείσα αρχική δικάσιμο της 19/01/2021, το παρόν Δικαστήριο κρίνει ότι δεν πρέπει να ανασταλεί η παρούσα δίκη κατ' άρθρο 249 ΚΠολΔ, παρά το ότι τούτο θα συνέβαλε ενδεχομένως στην εναρμόνιση των δικαστικών κρίσεων και στην αποφυγή εκδόσεως αντιφατικών αποφάσεων, καθώς η αναστολή της παρούσας δίκης θα ήταν αντίθετη προς την ταχύτητα που πρέπει να διέπει τις δίκες για την εκτέλεση, ενόψει και του επικείμενου -βάσει της προσβαλλόμενης πράξεως αναγκαστικής εκτέλεσεως- πλειστηριασμού, που ορίσθηκε για την 09/10/2019, σε κάθε δε περίπτωση δεν τίθεται οιοδήποτε ζήτημα εκκρεμοδικίας, διότι τα αντικείμενα των δύο δικών δεν συμπίπτουν, λόγω της διαφοράς των αιτημάτων τους (ΜΠρΛαρ – ειδ. 613/2017 ΤΝΠ Νόμος).

Από την εκτίμηση του συνόλου των εκατέρωθεν προσκομιζόμενων μετ' επικλήσεως από τα διάδικα μέρη αποδεικτικών μέσων και στοιχείων (υπό τον περιορισμό της παραχρήμα αποδείξεως του άρθρου 933 παρ. 5 ΚΠολΔ, όπου συμπεριλαμβάνονται και εκείνες οι ενστάσεις που υπάγονται, κατά το ουσιαστικό δίκαιο, στις παρακωλυτικές της ασκήσεως του δικαιώματος, όπως είναι η ένσταση καταχρηστικής ασκήσεώς του, από το άρθρο 281 Α.Κ., η οποία δεν αναιρεί μεν το δικαίωμα και την απαίτηση που προέρχεται από αυτό, για την οποία γίνεται η εκτέλεση, αποκλείει, όμως, την ικανοποίησή της, βλ. ΟΛΑΠ 10/1993 ΕλλΔ/νη 1994/1242, ΜΠρΘεσσ 5881/2019) και, ειδικότερα, από όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που νομίμως προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, άλλα δε εκ των εγγράφων λαμβάνονται υπόψη προς άμεση απόδειξη και άλλα για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (ΚΠολΔ 336§3, 339 και 395), μερικά δε εκ των εγγράφων αναφέρονται ειδικότερα κατωτέρω χωρίς ωστόσο να παραλείπεται κάποιο κατά την ουσιαστική εκτίμηση της υποθέσεως και χωρίς να παραγνωρίζεται η αποδεικτική δύναμη των λοιπών, καθώς και από την εν γένει διαδικασία στο ακροατήριο, αποδεικνύονται τα ακόλουθα ουσιώδη στοιχεία για την υπόθεση τούτη: Βάσει της υπ' αριθμ. 0482-000637482/16-03-2005 συμβάσεως πιστώσεως με ανοικτό αλληλόχρεο λογαριασμό και βάσει εννέα Πρόσθετων Πράξεων και Πρακτικού Συμφωνίας, εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 3757/08-03-2018 Διαταγή Πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης (χωρίς να προκύπτει ότι, για την έκδοσή της, δεν προσκομίσθηκαν κατά Νόμο όλα τα σχετικά έγγραφα, απορριπτομένης ως αβάσιμης της σχετικής αιτιάσεως του ανακόπτοντος στα πλαίσια της παρούσας δίκης και βάσει των ως άνω αποδεικτικών μέσων), διά της οποίας διατάχθηκε ο εν προκειμένω ανακόπτων να καταβάλει στην εν προκειμένω καθ' ης η ανακοπή το συνολικό ποσό των 69.306,47 ευρώ, εντόκως με το συμβατικό επιτόκιο υπερημερίας από την επομένη ημέρα της επιδόσεως της εξώδικης καταγγελίας (ήτοι από 10/05/2017) μέχρι την ολοσχερή εξόφληση, πλέον δικαστικής δαπάνης ποσού 1.450,00 ευρώ. Ακολούθως, αντίγραφο εκ του υπ' αριθμ. 594/14-03-2018 πρώτου εκτελεστού απογράφου της ανωτέρω Διαταγής Πληρωμής μετά της από 15/03/2018 επιταγής προς εκτέλεση επιδόθηκε στον ανακόπτοντα (σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 7737/22-03-2018 έκθεση επιδόσεως του Δικαστικού Επιμελητή στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Φωτίου Ν. Ευθυμίου)

για την πληρωμή συνολικού ποσού 70.823,47 ευρώ, εντόκως κατά τα αναλυτικώς αναγραφόμενα στην εν λόγω επιταγή. Εν συνεχεία, δυνάμει της προσβαλλόμενης υπ' αριθμ. 522/25-02-2019 εκθέσεως αναγκαστικής κατασχέσεως ακίνητης περιουσίας, του Δικαστικού Επιμελητή στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Φωτίου Ευθυμίου του Νικολάου, με επίστευση της εν προκειμένω καθ' ης η ανακοπή, για επιτασσόμενο ποσό 50.000,00 ευρώ και με αντίστοιχη τιμή πρώτης προσφοράς, κατασχέθηκε αναγκαστικώς το υπ' αριθμ. 75 αυτοτελές και ανεξάρτητο αγροτεμάχιο του εν προκειμένω ανακόπτοντος, κείμενο στην κτηματική περιοχή του αγροκτήματος Νεοχωρούδας Θεσσαλονίκης, εκτάσεως 4.288,00 τετραγωνικών μέτρων (και -πέραν της προκειμένης κατασχέσεως- είναι βεβαρμένο με δύο προσημειώσεις και μία ακόμη κατάσχεση), ορίσθηκε δε ως ημερομηνία διεξαγωγής του ηλεκτρονικού πλειστηριασμού η 9η Οκτωβρίου 2019 (βλ. και το υπ' αριθμ. 527/2019 απόσπασμα της προσβαλλόμενης υπ' αριθμ. 522/25-02-2019 εκθέσεως αναγκαστικής κατασχέσεως ακίνητης περιουσίας).

Με τον πρώτο λόγο της υπό κρίση ανακοπής, ο ανακόπτων ζητεί την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξεως αναγκαστικής εκτελέσεως και δη της ως άνω εκθέσεως αναγκαστικής κατασχέσεως ακίνητης περιουσίας, ισχυριζόμενος ότι είναι καταχρηστικός και άκυρος ο περιεχόμενος στην ένδικη σύμβαση πιστώσεως όρος περί υπολογισμού του επιτοκίου βάσει έτους 360 ημερών, λόγω παραβίασεως του άρθρου 2§6 του Ν. 2251/1995 και συνακόλουθα της αρχής της διαφάνειας, καθ' ότι ήταν προδιατυπωμένος και δεν κατέστη αντικείμενο διαπραγματεύσεως. Ο λόγος αυτός, και δη στα πλαίσια της ένδικης ανακοπής κατά πράξεως αναγκαστικής εκτελέσεως, είναι απορριπτέος προεχόντως ως απαράδεκτος λόγω αοριστίας, εφόσον δεν προσδιορίζεται κατά ποιο ποσό επιβαρύνθηκε η επιτασσόμενη απαίτηση εξαιτίας του υπολογισμού αυτού (ΕφΠειρ 638/2015 ΤΝΠ Νόμος). Εξάλλου, ο ειδικότερος προσδιορισμός των κονδυλίων που προσβάλλονται είναι απαραίτητος και για τον πρόσθετο λόγο ότι η τυχόν ακυρότητα κάποιου κονδυλίου συνεπάγεται ακυρότητα της προσβαλλόμενης πράξεως εκτελέσεως κατά το αντίστοιχο μόνον ποσό. Σε κάθε δε περίπτωση, ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος και ως μη νόμιμος, δεδομένου ότι, κατά τη διάταξη του άρθρου 3§1 του Ν. 2842/2000, περί αντικαταστάσεως της δραχμής με το ευρώ, οποιαδήποτε αναφορά στο διαπραπτικό επιτόκιο δανεισμού Αθηνών

(ΑΤΗΒΟΡ), που προβλέπεται σε υφιστάμενες νομικές πράξεις, κατά την έννοια του άρθρου 1 του Κανονισμού 1103/97 του Συμβουλίου, αντικαθίσταται αυτοδικαίως από αναφορά στο επιτόκιο EURIBOR, στο οποίο λαμβάνονται υπόψη, ως βάση υπολογισμού των τόκων, οι πραγματικές ημέρες και το έτος 360 ημερών, προσαρμοζόμενο κατά το λόγο 365 προς 360. Το ίδιο εφαρμόζεται ως προς τις υποχρεωτικές καταθέσεις των Πιστωτικών Ιδρυμάτων στην Τράπεζα της Ελλάδας, κατόπιν της Πράξεως 30/14-2000 (ΦΕΚ Α' 43/00) του Συμβουλίου Νομισματικής Πολιτικής, κατά την οποία το συνολικό ποσό της υποχρεωτικής καταθέσεως κάθε Πιστωτικού Ιδρύματος θα τηρείται εντόκως. Οι δε τόκοι λογίζονται με βάση το έτος 360 ημερών. Και να μεν με την ΚΥΑ ΦΙ-983/7.21.3.1991 άρθρο 14 εδ, δ' (ΦΕΚ Β' 172/91), όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 5 παρ. 3 α' της ΚΥΑ ΖΙ-17818/13.2.9/32001 (ΦΕΚ Β' 255/2001), οι οποίες εκδόθηκαν προς εναρμόνιση της Εθνικής Νομοθεσίας με την Κοινοτική Οδηγία 87/103/ΕΟΚ, όπως τροποποιήθηκε από την Οδηγία 90/88/ΕΟΚ και τη Σύσταση 97/489 της Επιτροπής της ΕΕ, καθιερώνεται διάρκεια έτους 365 ημερών, 52 εβδομάδων και ίσων με αυτές 12 μηνών στην καταναλωτική πίστη (ΑΠ 430/2005 ΤΝΠ Νόμος), πλην όμως η ρύθμιση αυτή αφορά στις συναλλαγές που γίνονται με μέσα ηλεκτρονικής πληρωμής και ιδίως στις σχέσεις μεταξύ του εκδότη και κατόχου πιστωτικής κάρτας, περίπτωση που δεν συντρέχει εν προκειμένω (ΑΠ 1331/2012 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΘεσ 473/2017, ΕφΠειρ 638/2015, ΕφΑθ 1159/2012 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑθ 1778/2010 Αρμ 2010.1829), αφού, η υπ' αριθμ. 3757/2018 Διαταγή Πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης εκδόθηκε για απαιτήσεις από σύμβαση πιστώσεως με ανοικτό αλληλόχρεο λογαριασμό και εκ των Πρόσθετων Πράξεων αυτής.

Με τον τρίτο λόγο της υπό κρίση ανακοπής, ο ανακόπτων ζητεί την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξεως αναγκαστικής εκτελέσεως, ισχυριζόμενος ότι ολόκληρη η ένδικη σύμβαση πιστώσεως είναι άκυρη, αφού περιέχονται σε αυτήν καταχρηστικοί και άκυροι γενικοί όροι συναλλαγών (Γ.Ο.Σ.), μεταξύ των οποίων και όροι αναφερόμενοι στα πλαίσια και λοιπών λόγων ανακοπής, και ότι δεν θα είχε επιχειρηθεί χωρίς το άκυρο μέρος. Ωστόσο, ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, καθ' όσον η εφαρμογή του άρθρου 181 Α.Κ. προϋποθέτει ότι αμφότερα τα συμβαλλόμενα μέρη αγνοούν, κατά τον χρόνο συνάψεως της δικαιοπραξίας, την ακυρότητα

του όρου (ΕφΑθ 4196/2003 ΕλλΔ/νη 2004/1469, ΜΠρΘεσσ 7490/2014 Αρμ 2015/50), χωρίς περαιτέρω να προκύπτει αφενός καταχρηστικότητα των επικαλούμενων όρων ούτε αφετέρου οιαδήποτε άγνοια των συμβαλλομένων κατά τον χρόνο καταρτίσεως της επίδικης συμβάσεως, κατόπιν της οποίας, μάλιστα, επακολούθησε και η σύναψη πλειόνων Πρόσθετων Πράξεων. Ειδικότερα, ουδόλως προκύπτει καταχρηστικότητα του όρου περί δυνατότητας καταγγελίας της συμβάσεως και περί κλεισίματος της πιστώσεως και του λογαριασμού και μάλιστα σε περίπτωση καθυστερήσεως καταβολής της οφειλής εκ μέρους του οφειλέτη, ούτε προκύπτει ακυρότητα του όρου περί καταβολής τόκων. Σε κάθε δε περίπτωση, ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως άνευ αντικείμενου, εφόσον και όλοι οι άλλοι λόγοι της ένδικης ανακοπής περί ακυρότητας των λοιπών αναφερόμενων Γ.Ο.Σ. (ήτοι περί υπολογισμού τόκου βάσει έτους 360 ημερών και περί εισφοράς Ν. 128/1975) απορρίπτονται με την παρούσα απόφαση (όπως στα πλαίσια αυτής επισημαίνεται και δη κατά την εξέταση του παραδεκτού και της νομιμότητας και της ουσιαστικής βασιμότητας εκάστου επιμέρους λόγου ανακοπής), οπότε, εν προκειμένω, δεν συντρέχει η προϋπόθεση της επικαλούμενης κατ' άρθρα 180-181 Α.Κ. συνολικής ακυρότητας της συμβάσεως.

Με τον κατ' ουσίαν τέταρτο λόγο της υπό κρίση ανακοπής, ο ανακόπτης ζητεί την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξεως αναγκαστικής εκτελέσεως, κατ' επίκληση δεδικασμένου ιδίως εκ της 1219/2001 αποφάσεως του Αρείου Πάγου (και εκ λοιπών αποφάσεων, ήτοι: ΑΠ 430/2005, ΑΠ 5253/2003, ΕφΝαυπλ 6291/2000, ΠΠρΘεσσ 31919/2017, ΠΠρΝαυπλ 961/2007, ΠΠρΝαυπλ 1119/2002, ΠΠρΝαυπλ 1208/1998). Ωστόσο, επισημαίνεται ότι ο λόγω ισχυρισμός δεν ευσταθεί κατά Νόμο, καθ' ότι δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις περί δεδικασμένου (και δη ταυτότητα των διαδίκων και αντικείμενο της διαφοράς), επειδή, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στην ως άνω μείζονα σκέψη, διαφέρει το αντικείμενο της δίκης επί της κρινόμενης ανακοπής από την ιδιότυπη δεσμευτικότητα που απορρέει από αμετάκλητες αποφάσεις επί συλλογικής αγωγής (ΜΠρ Γυθείου 35/2017 ΤΝΠ Νόμος) (εν προκειμένω, δεν προκύπτει το αμετάκλητο ορισμένων εκ των λοιπών επικαλούμενων αποφάσεων, πλην βεβαίως όλων των αποφάσεων του Αρείου Πάγου που είναι εκ του Νόμου αμετάκλητες). Εξάλλου, εκ των διατάξεων των άρθρων 10 παρ. 1, 16, 17 και 20 Ν. 2251/1994, ως ισχύουν μετά από τη

αντικατάσταση από το άρθρο 13 Ν. 3587/2007, προκύπτει ότι η υπόθεση που φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου με συλλογική αγωγή εκδικάζεται κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας και έχει ως αντικείμενο όχι τη διάγνωση ιδιωτικού δικαιώματος, έννομης σχέσεως ή ζητήματος αμφισβητούμενου μεταξύ ορισμένων υποκειμένων ως φορέων του, αλλά την αυθεντική βεβαίωση νομικού γεγονότος ή τη διάπλωση καταστάσεως. Από την απόφαση δε που εκδίδεται σε μια τέτοια δίκη που δέχεται τη συλλογική αγωγή, παράγεται μια ιδιότυπη δεσμευτικότητα που ισχύει έναντι πάντων. Συνεπώς, δύναται, καταρχήν, να δικαιολογηθεί έννομο συμφέρον τρίτου προσώπου κατά την έννοια του εφαρμοζόμενου και στην εκούσια δικαιοδοσία άρθρου 80 ΚΠολΔ, προς άσκηση πρόσθετης παρεμβάσεως υπέρ κάποιου εκ των διαδίκων της συλλογικής αγωγής (ΑΠ 1219/2001 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1030/2001 ΝοΒ 2002/349). Ωστόσο, η συλλογική αγωγή δεν προϋποθέτει ατομική προσβολή, αλλά προσβολή συλλογικού εννόμου συμφέροντος και δεν αποβλέπει στην προστασία ατομικού αλλά συλλογικού συμφέροντος του καταναλωτικού κοινού. Αντίθετα, το αντικείμενο της δίκης επί ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ συνίσταται αποκλειστικά σε ακύρωση συγκεκριμένων πράξεων της αναγκαστικής εκτελέσεως υπέρ του ανακόπτοντος (ΜονΕφΠειρ 403/2015 ΤΝΠ Νόμος, ΠΠρΛαρ-ειδ. 149/2018 ΤΝΠ Νόμος, ΜΠρΓυθείου 35/2017 ΤΝΠ Νόμος). Επιπλέον, κατ' εφαρμογή της εξουσιοδοτικής διατάξεως του άρθρου 10 παρ. 21 του Ν. 2251/1994, όπως αντικαταστάθηκε (που δεν παραβιάζει τις διατάξεις των άρθρων 5 παρ. 1 και 106 παρ. 2 του Συντάγματος, ΟΛΣτΕ 1210/2010 ΧρΙΔ 2010/545), εκδόθηκε η υπ' αριθμ. Ζ1-798/25-06-2008 Απόφαση του Υπουργού Ανάπτυξης (ΦΕΚ Β' 1353/11-07-2008), όπως ισχύει τροποποιημένη με την υπ' αριθμ. Ζ1-21/17-1-2011 Απόφαση του ίδιου ως άνω Υπουργού (ΦΕΚ Β' 21/18-1-2011, κατ' εξουσιοδότηση της παρ. 21 του άρθρου 10 του Ν. 2251/1994) όπως τροποποιήθηκε με το Ν. 3587/2007, με τον οποίο ενσωματώθηκε στην Ελληνική έννομη τάξη η Οδηγία 2005/29 "για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές των επιχειρήσεων προς τους καταναλωτές στην εσωτερική αγορά", βλ. ΣτΕ 1210/2010 ΤΝΠ Νόμος), με την οποία αποφασίστηκε η απαγόρευση αναγραφής των γενικών όρων συναλλαγών, που έχουν κριθεί ως καταχρηστικοί με συγκεκριμένες αμετάκλητες δικαστικές αποφάσεις επί αγωγών ενώσεων καταναλωτών, σε τρεις κατηγορίες συμβάσεων, που

συνάπτουν τα πιστωτικά ιδρύματα με τους καταναλωτές, και συγκεκριμένα σε:
(α) συμβάσεις στεγαστικών δανείων (αρχικά κυμαινόμενου επιτοκίου και μετά την παρ. 1 της ΥΑ Ζ1-21/17-01-2011, χωρίς τέτοιο περιορισμό), (β) συμβάσεις χορηγήσεως πιστωτικών καρτών και (γ) συμβάσεις λογαριασμού καταθέσεως (περιπτώσεις που δεν συντρέχουν εν προκειμένω). Στα προοίμια της εν λόγω Υπουργικής Αποφάσεως, αναφέρεται ότι, για την έκδοσή της, ελήφθησαν υπόψη, μεταξύ άλλων, τó άρθρο 2 του Ν. 2251/1994, οι αποφάσεις 430/2005 και 1219/2001 του Αρείου Πάγου, 5253/2003 και 6291/2000 του Εφετείου Αθηνών, 1119/2002 και 1208/1998 του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που έχουν καταστεί αμετάκλητες, η απόφαση 961/2007 του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, κατά το μέρος, που έχει καταστεί αμετάκλητη, καθώς και το γεγονός ότι οι συνέπειες του δεδικασμένου των ανωτέρω αποφάσεων έχουν ευρύτερο δημόσιο ενδιαφέρον για την εύρυθμη λειτουργία της αγοράς και την προστασία των καταναλωτών (ΑΠ 994/2018 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1242/2017 ΤΝΠ Νόμος, ΜονΕφΑθ 4217/2015 ΔΕΕ 2016/395, ΜΠρΘεσσ 16813/2017 ΤΝΠ Νόμος).

Περαιτέρω, κατά το άρθρο 281 Α.Κ., η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, το δικαίωμα θεωρείται ότι ασκείται καταχρηστικά όταν η συμπεριφορά του δικαιούχου που προηγήθηκε ή η πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε, κατά το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε, ή οι περιστάσεις που μεσολάβησαν, χωρίς κατά Νόμο να εμποδίζουν τη γένεση ή να επάγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή τη μεταγενέστερη άσκησή του, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου. Τούτο συμβαίνει ιδίως όταν από την προηγηθείσα συμπεριφορά του δικαιούχου έχει δημιουργηθεί στον υπόχρεο, και μάλιστα ευλόγως, η πεποίθηση ότι ο δικαιούχος δεν πρόκειται να ασκήσει το δικαίωμά του. Άσκηση δικαιώματος αποτελεί και η δια της αναγκαστικής εκτελέσεως επιδίωξη ικανοποίησης της έναντι του οφειλέτη απαιτήσεως του δανειστή. Η δε κατάχρηση δικαιώματος, απαγορευόμενη από την ως άνω διάταξη του άρθρου 281 Α.Κ., συνιστά παράβαση Νόμου και άρα αποτελεί παράνομη πράξη. Επομένως: (α) εάν η άσκηση του δικαιώματος αποτελεί δικαιοπραξία ή επιδίωξη ικανοποίησης

της έναντι του οφειλέτη απαιτήσεως του δανειστή με αναγκαστική εκτέλεση, αυτή, ως αντικείμενη σε απαγορευτική διάταξη του Νόμου, εφόσον δεν συνάγεται τίποτε άλλο, είναι άκυρη, (β) εάν η άσκηση γίνεται με υλική ενέργεια, δικαιούται ο εντεύθεν βλαπτόμενος να ζητήσει την παύση της ασκήσεως και την παράλειψη αυτής στο μέλλον και (γ) εάν συντρέχουν οι λοιπές προϋποθέσεις της αδικοπραξίας, η κατάχρηση γεννά υποχρέωση, κατά το άρθρο 914 Α.Κ., σε αποζημίωση. Από τα άνω εκτεθέντα, συνάγονται και τα μέσα αμύνης κατά της καταχρήσεως δικαιώματος. Πάντως, ως «καλή πίστη» θεωρείται η συμπεριφορά του χρηστού και συνετού ανθρώπου, που επιβάλλεται κατά τους συνηθισμένους τρόπους ενεργείας, ενώ ως κριτήριο των «χρηστών ηθών» χρησιμεύουν οι ιδέες του κατά γενική αντίληψη χρηστού και εμφρόνως σκεπτομένου ανθρώπου. Για τη δε εφαρμογή της διατάξεως αυτής, δεν αρκεί καταρχήν μόνη η επί μακρό χρόνο αδράνεια του δικαιούχου να ασκήσει το δικαίωμά του, ούτε η καλόπιστη πεποίθηση του υπόχρεου ότι δεν υπάρχει δικαίωμα κατ' αυτού ή ότι δεν πρόκειται τούτο να ασκηθεί, ούτε κατ' ανάγκη από την άσκησή του να δημιουργούνται απλώς δυσμενείς ή και αφόρητες επιπτώσεις για τον υπόχρεο, αλλά απαιτείται κατά περίπτωση συνδυασμός των ανωτέρω ή συνδρομή ιδιαίτερων περιστάσεων, αναγομένων στη συμπεριφορά του δικαιούχου όσο και του υπόχρεου, εφόσον όμως αυτή τελεί σε αιτιώδη σχέση, ώστε η άσκηση του δικαιώματος να αποβάνει αντίθετη στις περί δικαίου και ηθικής αντιλήψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου (ΜΠρΡοδ.ασφ. 511/2013 ΤΝΠ Νόμος). Πάντως, όπως ήδη επισημάνθηκε, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 281 Α.Κ., 116 και 933 ΚΠολΔ, 20§1 και 25§3 του Συντάγματος, συνάγεται ότι άσκηση δικαιώματος αποτελεί και η μέσω αναγκαστικής εκτελέσεως πραγμάτωση της απαιτήσεως του δανειστή. Επομένως, λόγω της ανακοπής του άρθρου 933 ΚΠολΔ είναι δυνατόν να αποτελέσει και η αντίθεση της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτελέσεως στα αντικειμενικά όρια του άρθρου 281 Α.Κ. και η εντεύθεν ακυρότητα της εκτελέσεως. Η καταχρηστική συμπεριφορά του φορέα του δικαιώματος, εμφανίζεται υπό διάφορες μορφές, όπως με την ύπαρξη δυσαναλογίας μεταξύ του χρησιμοποιούμενου μέσου εκτελέσεως και του επιδιωκόμενου σκοπού, με την άσκηση δικονομικού δικαιώματος κατά τρόπο αντίθετο προς τα χρηστά ήθη ή την καλή πίστη, δηλαδή όταν η συμπεριφορά του φορέως του δικαιώματος ωθείται από κακοβουλία, με αποκλειστικό σκοπό

τη βλάβη του άλλου ή όταν η πράξη της εκτελέσεως υπερβαίνει τα όρια της θυσίας του οφειλέτη. Ειδικά δε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 951§2 ΚΠολΔ, που αποτελεί έκφανση της -κατά τη διάταξη του άρθρου 116 ΚΠολΔ- γενικής αρχής περί της απαγορεύσεως καταχρηστικής διαδικαστικής συμπεριφοράς και απηχεί την αρχή της αναλογικότητας (αρχή της αναγκαιότητας) και αποσκοπεί στην αποτροπή της υπερβολικής καταπίεσεως του οφειλέτη από την κατάσχεση περιουσιακών στοιχείων που ευρίσκονται σε δυσαναλογία σε σχέση προς την απαίτηση, επιβάλλεται περιορισμός, προς προστασία του οφειλέτη / καθ' ου η κατάσχεση, από τον κίνδυνο της κατασχέσεως και του πλειστηριασμού πραγμάτων περισσότερων από όσα απαιτούνται για την ικανοποίηση των δανειστών και των εξόδων της εκτελέσεως. Περίπτωση καταχρηστικότητας της διαδικασίας αναγκαστικής εκτελέσεως μπορεί να υφίσταται, κατά περίπτωση, και όταν το ποσό της απαιτήσεως είναι ελάχιστο σε σχέση με τη (δυσανάλογα μεγάλη) αξία του κατασχεθέντος περιουσιακού στοιχείου (ΜΠρΛαμ 45/2014 ΤΝΠ Νόμος, ΜΠρΡοδ. ασφ. 18/2012 ΤΝΠ Νόμος). Εξάλλου, από τα άρθρα 906, 915 και 924 ΚΠολΔ, προκύπτει πάντως ότι δεν είναι άκυρη η κατάσχεση κι αν επιβλήθηκε για ποσό μεγαλύτερο του πράγματι οφειλομένου αλλά αντιθέτως ότι το εν μέρει έγκυρο της επιταγής προς εκτέλεση αρκεί προς ισχυροποίηση της ενεργούμενης κατασχέσεως, όταν μάλιστα ο ενιστάμενος δεν προσφέρεται σε καταβολή του ποσού, για το οποίο είναι έγκυρος ο τίτλος, το ζήτημα δε της ανυπαρξίας κατά ένα μέρος της οφειλής καθώς και το ζήτημα της ύψους της εγγυητικής ευθύνης θα εξεταστούν και κατά την κατάταξη (ΜΠρΡοδ.ασφ. 511/2013 Νόμος). Περαιτέρω, ο περιορισμός της καταχρηστικής ασκήσεως της αξιώσεως για αναγκαστική εκτέλεση εκδηλώνεται ως απειλή ακυρότητας των πράξεων της αναγκαστικής κατασχέσεως πράγματος του οφειλέτη αξίας δυσαναλόγως μεγαλύτερης από το ύψος της ουσιαστικής αξιώσεως του επισπεύδοντος ή της κατασχέσεως ορισμένου πράγματος, όταν υπάρχουν άλλα αντικείμενα δεκτικά κατασχέσεως που υπερκαλύπτουν το ποσό της εκτελούμενης αξιώσεως ή όταν υπάρχει άλλο πράγμα της κυριότητας του καθ' ου, μικρότερης αξίας που υπερκαλύπτει την απαίτηση του επισπεύδοντος. Επιπλέον, απαιτείται οι πράξεις του υπόχρεου και η δημιουργηθείσα κατάσταση, που συνεπάγεται ιδιαίτερος επαχθής για τον ίδιο επιπτώσεις, να τελούν σε αιτιώδη σχέση με την προηγούμενη συμπεριφορά του δικαιούχου.

Το ζήτημα δε, εάν οι συνέπειες, που συνεπάγεται η άσκηση του δικαιώματος, είναι επαχθείς για τον υπόχρεο, πρέπει να αντιμετωπίζεται και σε συνάρτηση με τις αντίστοιχες συνέπειες που είναι δυνατόν να επέλθουν σε βάρος του δικαιούχου από την παρακώλυση της ικανοποίησεως του δικαιώματός του. Έτσι, εάν μεν η αντίθεση της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτελέσεως αναφέρεται στην εγκυρότητα του ίδιου του εκτελεστού τίτλου, συνιστά ουσιαστικό ελάττωμά του, και δη με την επιδίωξη εκτελέσεως δια τίτλου τυπικώς μεν έγκυρου, ο οποίος, όμως, επιτεύχθηκε αντιθέτως προς το άρθρο 281 Α.Κ. Επίσης, η αντίθεση στα κριτήρια του άρθρου 281 Α.Κ. μπορεί να αφορά στην απαίτηση ή στη διαδικασία της εκτελέσεως. Οι δε σχετικοί λόγοι ανακοπής πρέπει να προβάλλονται μέσα στις αντίστοιχες προθεσμίες του άρθρου 934 ΚΠολΔ (ΜΠρΡοδ.ασφ. 533/2013 ΤΝΠ Νόμος). Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 2 παρ.1 του Ν.2251/1994 "προστασία καταναλωτών", όπως ίσχυε πριν την αντικατάστασή του με το Ν. 3587/2007, Γενικοί Όροι Συναλλαγών (Γ.Ο.Σ.), είναι οι όροι που έχουν διατυπωθεί εκ των προτέρων για απροσδιόριστο αριθμό μελλοντικών συμβάσεων. Επίσης, στις παρ. 6 και 7 του άρθρου 2 του ίδιου Νόμου, το -μεν- διατυπώνεται η γενική ρήτρα απαγορεύσεως της συνομολογήσεως καταχρηστικών ΓΟΣ, το -δε- παρατίθεται ένας ενδεικτικός κατάλογος ειδικών καταχρηστικών ΓΟΣ. Οι ρυθμίσεις αυτές αποτελούν εξειδίκευση του βασικού κανόνα της διατάξεως του άρθρου 281 Α.Κ. για την απαγόρευση καταχρηστικής ασκήσεως ενός δικαιώματος ή χρήσεως ενός θεσμού (της συμβατικής ελευθερίας). Ενόψει τούτου, οι άνω διατάξεις ενσωματώνουν κατ' ανάγκην και το πνεύμα του άρθρου 19 ΕισΝΑΚ, που ορίζει ότι η διάταξη του άρθρου 281 Α.Κ. εφαρμόζεται και σε γεγονότα και σχέσεις προγενέστερες από την εισαγωγή του Α.Κ. Με βάση τη συναγόμενη από τη διάταξη αυτή γενική αρχή διαχρονικού δικαίου, προκύπτει ότι η καταχρηστικότητα ενός ΓΟΣ, επί ατομικών διαφορών, κρίνεται σύμφωνα με το ισχύον δίκαιο, όχι κατά το χρόνο της αρχικής διατυπώσεώς του ή της καταρτίσεως της συγκεκριμένης συμβάσεως, αλλά κατά το χρόνο που, κατά τη διάρκεια της συμβάσεως, ανακύπτει το πρόβλημα, το οποίο οδηγεί στη χρήση (επίκληση) αυτού από τον προμηθευτή (Ολ ΑΠ 15/2007). Κατά λογική αναγκαιότητα και προς το σκοπό ομοιόμορφης νομικής μεταχειρίσεως ομοίων πραγμάτων, η ιδιότητα του καταναλωτή και η καταχρηστικότητα του εκάστοτε προσβαλλόμενου ως

καταχρηστικού ΓΟΣ πρέπει να κριθεί σύμφωνα με το δικαίο που ισχύει κατά το χρόνο που γίνεται η χρήση (επίκληση) του καταχρηστικού ΓΟΣ από τον προμηθευτή. Σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ.4 περ.α' του Ν. 2251/1994 "προστασία καταναλωτών", όπως ίσχυε πριν την αντικατάστασή του με το άρθρο 1 παρ.5 του Ν. 3587/2007, καταναλωτής είναι κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο για το οποίο προορίζονται τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες που προσφέρονται στην αγορά ή το οποίο κάνει χρήση τέτοιων προϊόντων ή υπηρεσιών, εφόσον αποτελεί τον τελικό αποδέκτη τους. Η θεσπισθείσα με τον άνω Νόμο έννοια του καταναλωτή διηύρυνε τον κύκλο των προσώπων στα οποία παρέχεται η προβλεπόμενη από αυτόν προστασία, σε σχέση με τον κύκλο αυτών στα οποία αφορά η Οδηγία 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 5-4-1993, σε εφαρμογή της οποίας εκδόθηκε, και στα οποία παρείχε προστασία και ο προϊσχύσας υπ' αριθ. 1961/1991 Νόμος. Τούτο δε, διότι σύμφωνα με το άρθρο 2 περ.β' της Οδηγίας "καταναλωτής είναι κάθε φυσικό πρόσωπο, το οποίο, κατά τις συμβάσεις που καλύπτει η παρούσα Οδηγία, ενεργεί για σκοπούς οι οποίοι είναι άσχετοι με τις επαγγελματικές του δραστηριότητες", ενώ σύμφωνα με την αντίστοιχη διάταξη του άρθρου 2 παρ.2 του προϊσχύσαντος Νόμου 1961/1991 "καταναλωτής είναι κάθε νομικό ή φυσικό πρόσωπο, που ενεργεί συναλλαγές με σκοπό την απόκτηση ή τη χρησιμοποίηση κινητών ή ακινήτων πραγμάτων ή υπηρεσιών για την ικανοποίηση μη επαγγελματικών αναγκών". Ειδικότερα, καταναλωτής, σύμφωνα με την προαναφερόμενη διάταξη του Ν. 2251/1994, που είναι άξιος της σχετικής προστασίας του, είναι το φυσικό ή νομικό πρόσωπο που αποκτά το προϊόν ή τις υπηρεσίες για ικανοποίηση όχι μόνο των ατομικών αλλά και των επαγγελματικών του αναγκών, αρκούντος απλώς και μόνον του γεγονότος ότι είναι ο τελικός αποδέκτης τούτων (ΑΠ 1738/2009, ΑΠ 16/2009, ΑΠ 989/2004). Τέτοιος δε τελικός αποδέκτης, και όχι ενδιάμεσος, είναι εκείνος, που αναλίσκει ή χρησιμοποιεί το πράγμα σύμφωνα με τον προορισμό του, χωρίς να έχει την πρόθεση να το μεταβιβάσει αυτούσιο ή ύστερα από επεξεργασία σε άλλους αγοραστές, καθώς και αυτός που χρησιμοποιεί ο ίδιος την υπηρεσία και δεν τη διοχετεύει σε τρίτους. Η παραπάνω έννοια του καταναλωτή, κατά το Ν. 2251/1994, αποσκοπεί, όπως προκύπτει και από την Εισηγητική Έκθεσή του, στη διεύρυνση του υποκειμενικού πεδίου εφαρμογής των προστατευτικών κανόνων αυτού, διότι οι ορισμοί του προϊσχύσαντος Ν.

1961/1991, που περιόριζαν την έννοια του καταναλωτή σ' αυτόν που αποκτά προϊόντα ή υπηρεσίες για την ικανοποίηση μη επαγγελματικών του αναγκών, απέκλειαν ευρύτατες κατηγορίες καταναλωτών. Η διεύρυνση δε αυτή δεν είναι αντίθετη προς την παραπάνω Οδηγία, δεδομένου ότι το άρθρο 8 αυτής, που ορίζει ότι "τα Κράτη μέλη μπορούν να θεσπίζουν ή διατηρούν, στον τομέα που διέπεται από την παρούσα Οδηγία, αυστηρότερες διατάξεις σύμφωνες προς τη συνθήκη, για να εξασφαλιστεί μεγαλύτερη προστασία του καταναλωτή", επιτρέπει στον Εθνικό Νομοθέτη τη διεύρυνση της έννοιας του καταναλωτή και πάντως δεν απαγορεύει σ' αυτόν τη θέσπιση όμοιας προστασίας κατά των καταχρηστικών ΓΟΣ και υπέρ προσώπων που δεν είναι καταναλωτές κατά την έννοια του άρθρου 2β της άνω Οδηγίας. Έτσι, από το γεγονός ότι ο Κοινοτικός Νομοθέτης επέλεξε έναν στενότερο ορισμό του καταναλωτή στην παραπάνω, ελάχιστης εναρμόνισης, Οδηγία, δεν παραμερίζεται ο ευρύτερος ορισμός της εγχώριας ρυθμίσεως, αφού πρόθεσή του (Κοινοτικού Νομοθέτη) ήταν να διατυπώσει με τη συγκεκριμένη Οδηγία κατώτατους (ελάχιστους) όρους προστασίας. Περαιτέρω, στο πλαίσιο της Ελληνικής έννομης τάξεως δεν έχουν θεσπισθεί ειδικές νομοθετικές ρυθμίσεις που να αφορούν αμέσως τις προϋποθέσεις και την έκταση του ελέγχου των ΓΟΣ τραπεζών. Δεδομένης, όμως, της διαρκούς επεκτάσεως των μαζικών συναλλαγών με συνέπεια τη συνηθέστατη προσχώρηση του ασθενέστερου οικονομικά μέρους σε μονομερώς διατυπωμένους όρους, πρέπει να γίνει δεκτή η επέκταση της προστασίας του καταναλωτή και στις τραπεζικές συναλλαγές. Και τούτο διότι, από την ευρεία, ως ανωτέρω, διατύπωση της διατάξεως του άρθρου 1 παρ.4 περ.α του Ν. 2251/1994, δεν συνάγεται οποιαδήποτε πρόθεση του Νομοθέτη να αποκλείσει από το πεδίο εφαρμογής του Νόμου τις συναλλαγές αυτές. Εξάλλου, οι συνήθεις τραπεζικές υπηρεσίες, μεταξύ των οποίων και η χορήγηση δανείων και πιστώσεων, απευθύνονται πάντοτε στον τελικό τους αποδέκτη, διότι αναλώνονται με τη χρήση τους, αποκλείοντας το στάδιο της περαιτέρω μεταβιβάσεώς τους. Υπό την εκδοχή αυτή, οι ως άνω τραπεζικές υπηρεσίες είναι παροχές προς τελικούς αποδέκτες, ακόμη και όταν αυτοί είναι έμποροι ή επαγγελματίες και χρησιμοποιούν αυτές για την ικανοποίηση επιχειρηματικών ή επαγγελματικών τους αναγκών, αναλίσκόμενες αμέσως από τους ίδιους στο πλαίσιο τραπεζικής συναλλαγής και όχι ενδιάμεσης προς περαιτέρω μεταβίβασή τους. Έτσι, υπάγονται στην προστασία του Ν.

2251/1994 όχι μόνο οι τραπεζικές υπηρεσίες, που από τη φύση τους απευθύνονται σε ιδιώτες πελάτες για την εξυπηρέτηση προσωπικών τους αναγκών, αλλά και αυτές που απευθύνονται σε επαγγελματίες, όπως είναι η χορήγηση δανείων και πιστώσεων για την εξυπηρέτηση επαγγελματικών ή επιχειρηματικών αναγκών, χωρίς να αποκλείεται όμως στη συγκεκριμένη περίπτωση η εφαρμογή του άρθρου 281 Α.Κ., μετά από την υποβολή σχετικής ενστάσεως από την τράπεζα, κάθε φορά που η επίκληση της ιδιότητας του καταναλωτή εμφανίζεται ως καταχρηστική, όπως συμβαίνει, όταν ο δανειολήπτης δεν υφίσταται έλλειμμα αυτοπροστασίας, διότι διαθέτει εμπειρία στο συγκεκριμένο είδος συναλλαγών ή έχει τέτοια οικονομική επιφάνεια και οργανωτική υποδομή, ώστε να μπορεί να διαπραγματευθεί ισότιμα τους όρους της δανειακής του συμβάσεως. Επιπροσθέτως, μέχρι την αντικατάσταση του Ν. 2251/1994 με το Ν. 3587/2007, δεν υπήρχε στην Ελληνική έννομη τάξη ρύθμιση προστασίας ως καταναλωτή του εγγυητή γενικώς και ειδικότερα του εγγυητή επαγγελματικού ή επιχειρηματικού δανείου. Ωστόσο, λόγω του παρεπόμενου χαρακτήρα της εγγυητικής συμβάσεως έναντι της κύριας οφειλής, κατ' άρθρο 847 Α.Κ., πρέπει να γίνει δεκτό ότι, όταν ο πρωτοφειλέτης-δανειολήπτης επαγγελματικού ή επιχειρηματικού δανείου έχει την ιδιότητα του καταναλωτή ως τελικός αποδέκτης τούτου και τυγχάνει προστασίας του άνω Νόμου, της ίδιας προστασίας πρέπει να τυγχάνει και ο εγγυητής αυτού, εφόσον η εγγύηση δεν εντάσσεται στο πλαίσιο της επιχειρηματικής ή επαγγελματικής δραστηριότητας του τελευταίου και τούτο διότι δεν δικαιολογείται δυσμενέστερη αντιμετώπιση του εγγυητή από τον πρωτοφειλέτη. Η εκδοχή αυτή ενισχύεται, άλλωστε, και από το γεγονός ότι, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ.4 περ.ββ του ίδιου παραπάνω Νόμου, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 1 παρ.5 του Ν.3587/2007, εντάσσεται ήδη ρητά στο προστατευτικό πεδίο αυτού και κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που εγγυάται υπέρ καταναλωτή, εφόσον δεν ενεργεί στο πλαίσιο της επαγγελματικής ή επιχειρηματικής δραστηριότητάς του. Ενόψει των ανωτέρω εκτεθέντων: (Α) Ο δανειολήπτης επαγγελματικού ή επιχειρηματικού δανείου θεωρείται τελικός αποδέκτης των πιστωτικών υπηρεσιών της τράπεζας και συνεπώς και καταναλωτής κατ' άρθρο 1 παρ.4 περ.α του Ν. 2251/1994. (Β) Ο εγγυητής υπέρ τέτοιου δανειολήπτη και ιδίως αυτός που εγγυήθηκε ως αυτοφειλέτης

(παραιτούμενος των ενστάσεων), που δεν ενεργεί στο πλαίσιο επαγγελματικής ή επιχειρηματικής δραστηριότητάς του, εμπίπτει στο πεδίο προστασίας του άνω Νόμου, λόγω του παρεπόμενου χαρακτήρα της εγγυήσεως (ΟΛΑΠ 13/2015 ΧρΔ 2015/675).

Εν προκειμένω, με τον πέμπτο λόγο της υπό κρίση ανακοπής, ο ανακόπτων ζητεί την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξεως αναγκαστικής εκτελέσεως, κατ' επίκληση της εκ μέρους της καθ' ης η ανακοπή καταχρηστικής ασκήσεως δικαιώματος κατ' άρθρο 281 Α.Κ. και δη λόγω αβίσητης και μη εκκαθαρισμένης αλλά βάσει άκυρων συμβατικών όρων απαιτήσεως για την οποία εκδόθηκε η Διαταγή Πληρωμής, που έχει επαχθείς συνέπειες για τον οφειλέτη (λόγω εισαγωγής των στοιχείων της εν λόγω οφειλής στο σύστημα "ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ Α.Ε."). Ωστόσο, πέραν του ότι ουδόλως προκύπτει η ύπαρξη άκυρων γενικών όρων συναλλαγών, ο λόγος αυτός είναι απορριπτός πρωτίστως ως μη νόμιμος, δεδομένου ότι τα επικαλούμενα πραγματικά περιστατικά, και αληθή υποτιθέμενα, δεν συνιστούν προφανή υπέρβαση των ορίων της καλής πίστεως και του κοινωνικού και οικονομικού σκοπού του δικαιώματος της επισπεύδουσας δανείστριας κατ' άρθρο 281 Α.Κ., ενώ, εξάλλου, ο ανακόπτων δεν επικαλείται ούτε μακρόχρονη αδράνεια, ούτε αντιφατική συμπεριφορά της καθ' ης, που δημιούργησε σε αυτόν την εύλογη πεποίθηση ότι η αντίδικός του δεν θα ασκήσει τα δικαιώματά της προς ικανοποίηση της ένδικης απαιτήσεώς της. Περαιτέρω, ουδόλως επικαλείται ότι η καθ' ης δεν έχει συμφέρον στην άσκηση του κρινόμενου δικαιώματός της, ούτε επικαλείται ειδικές συνθήκες και περιστάσεις, υπό τις οποίες η ικανοποίηση της αξιώσεως της καθ' ης θα επιφέρει τόσο δυσβάστακτες συνέπειες σε αυτόν, ώστε, κατά την καλή πίστη και τα χρηστά ήθη, να επιβάλλεται η θυσία της αξιώσεως της καθ' ης (ΜΠρΘεσ 958/2014 ΕλλΔ/νη 2014/1148). Ειδικώς δε ως προς τον όρο περί του επιτοκίου, που, κατά τους ισχυρισμούς του ανακόπτοντος, υπερβαίνει και ενίοτε προσεγγίζει το διπλάσιο των εξωτραπεζικών επιτοκίων, με συνέπεια τη δυσαναλογία παροχής και αντιπαροχής, ο -κατά την επίδικη σύμβαση- καθορισμός του επιτοκίου περιλαμβάνει σαφή και επακριβή κριτήρια και, συγκεκριμένα, οι νομικές συνέπειες του όρου για τον ανακόπτοντα είναι σαφείς και δεν διαπιστώνεται ασάφεια προς ενίσχυση των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων της καθ' ης η ανακοπή, ούτε για την προβολή από την πλευρά

της φαινομενικών αξιώσεων. Οι δε οικονομικές συνέπειες και επιβαρύνσεις από τον όρο περί επιτοκίου είναι ευκρινείς για τον ανακόπτοντα, υπό την έννοια ότι μπορούν να γίνουν άμεσα κατανοητές από αυτόν, η διατύπωση του όρου υπήρξε σαφής και κατανοητή, το περιεχόμενο αυτού ορισμένο και η εξέλιξη του προβλέψιμη. Επίσης, ο τρόπος υπολογισμού του επιτοκίου ήταν σαφώς περιγεγραμμένος και προσδιορισμένος με κριτήρια αντικειμενικά, ώστε να καθίσταται αντιληπτός με πλήρη σαφήνεια ως προς το ύψος του επιτοκίου. Συνεπώς, δεν καθίσταται το συμβατικά καθορισθέν τραπεζικό επιτόκιο καταχρηστικό κατά το υπερβάλλον, απλώς και μόνο γιατί υπερβαίνει τα δικαιοπρακτικά (εξωτραπεζικά) επιτόκια (ΑΠ 994/2018 ΤΝΠ Νόμος). Περαιτέρω, ο επιμέρους ισχυρισμός του ανακόπτοντος περί καταχρηστικότητας λόγω απειρίας και εκμεταλλεύσεως προς σύναψη συμβάσεως με στόχο το εμπορικό κέρδος, τυχάνει απορριπτέος πρωτίστως ως παντελώς αόριστος, καθ' ότι ο ανακόπτων ουδόλως αναφέρει συγκεκριμένα στοιχεία και περιστατικά. Σε κάθε δε περίπτωση, ο ανακόπτων, για τον οποίο δεν προκύπτει ότι δεν είχε γνώση του οικείου συναλλακτικού κύκλου, επί σειρά ετών έκανε χρήση της εν λόγω πιστώσεως διά ανοικτού αλληλόχρεου λογαριασμού, υπογράφοντας πλείονες Πρόσθετες Πράξεις, χωρίς να εξοφλήσει την επίδικη οφειλή και χωρίς να προκύπτει οιαδήποτε προηγούμενη εναντίωσή του κατά των επιμέρους συμβατικών όρων και δη επί σειρά ετών κατά τη λειτουργία της Συμβάσεως, πλην μόνο μετά την καταγγελία αυτής κατ' επίκληση όμως άλλου λόγου εκ μέρους του ήτοι γενικότερης εξοφλήσεως κατά τα κατωτέρω αναφερόμενα (βλ. την από 10/05/2017 εξώδικη δήλωση / εντολή / απάντηση, που επιδόθηκε στην εν προκειμένω καθ' ης η ανακοπή, σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 4339/11-05-2017 έκθεση επιδόσεως του Δικαστικού Επιμελητή στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Γεωργίου Ν. Βενεπικίδη). Συνεπώς, δεν προκύπτει ότι υπήρξε καταχρηστική η άσκηση του δικαιώματος καταγγελίας εκ μέρους της καθ' ης η ανακοπή, που δεν ενήργησε με πρόθεση βλάβης αλλά εν προκειμένω κατόπιν συνάψεως Συμβάσεως παροχής πιστώσεως με ανοικτό αλληλόχρεο λογαριασμό μετά των Πρόσθετων Πράξεων αυτής για τις επιχειρηματικές ανάγκες του ανακόπτοντος, που δεν αποδεικνύεται ότι δεν είχε γνώση του οικείου κύκλου συναλλαγών και των σχετικών συναλλακτικών ηθών. Μάλιστα, δυνάμει της επίδικης Συμβάσεως πιστώσεως και των αυξητικών Πρόσθετων Πράξεων

αυτής, ο ανακόπτων απολάμβανε -επί σειρά ετών- των ωφελημάτων της εν λόγω τραπεζικής χρηματοδότησεως, μέχρι την καταγγελία της συμβάσεως αυτής, που έλαβε χώρα λόγω μη εκπληρώσεως των συμβατικών του υποχρεώσεων (και δη συνολικού ποσού 70.823,47 ευρώ). Συνεπώς, ενόψει και του ότι δεν αποδεικνύεται οιαδήποτε παράβαση του Νόμου περί καταναλωτών, ο ανακόπτων σαφώς ευθύνεται για την ολοσχερή εξόφληση της επίδικης -διά της ανακοπτόμενης Διαταγής Πληρωμής- οφειλής. Επιπλέον, στα πλαίσια των προβαλλόμενων λόγων ανακοπής, ουδόλως προκύπτει ότι εφαρμόστηκαν προδιατυπωμένοι και μη διαπραγματεύσιμοι ή παράνομοι και καταχρηστικοί Γ.Ο.Σ. ούτε ότι παραβιάστηκε η αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης των καταναλωτών, καθ' όσον ουδόλως αποδεικνύεται εν προκειμένω οιαδήποτε παράβαση, αλλά, αντιθέτως, η καταγγελία της συμβάσεως οφείλεται σε παράβαση των συμβατικών υποχρεώσεων εκ μέρους του ανακόπτοντος, που είχε, ωστόσο, προηγουμένως επωφεληθεί εκ της επίδικης συμβάσεως, χωρίς να προκύπτει ότι είχε στο παρελθόν (και δη προ της καταγγελίας) αμφισβητήσει ή εναντιωθεί καθ' οιονδήποτε τρόπο ειδικώς στους εν προκειμένω επικαλούμενους Γ.Ο.Σ., και γενικώς δεν αποδεικνύεται οιαδήποτε καταχρηστικότητα, ούτε στοιχειοθετείται οιαδήποτε αντίθεση στο Νόμο ή στο Κοινοτικό Δίκαιο. Συνεπώς, πρόκειται για εξ ολοκλήρου σαφείς, βέβαιες και απολύτως εκκαθαρισμένες απαιτήσεις, χωρίς αντιθέτως να αποδεικνύεται ότι περιέχονται παράνομα ή καταχρηστικά κονδύλια ή αντιβαίνοντα στην αρχή της διαφάνειας ή ιδίως στο Ν. 2251/1994 περί καταναλωτών ή στο Κοινοτικό Δίκαιο. Επίσης, δεν αποδεικνύεται πρόθεση βλάβης ούτε στοιχειοθετείται κατάχρηση δικαιώματος, ήτοι ότι η καθ' ης η ανακοπή ενήργησε κατά τρόπο υπερβαίνοντα προφανώς τα όρια εκ της καλής πίστωσης και των χρηστών ηθών και του οικονομικού σκοπού του δικαιώματος, οι δε δυσμενείς οικονομικές συνέπειες θεωρούνται ότι αποτελούν μόνο το σύνολο αποτέλεσμα της ανώμαλης εξέλιξης μίας ενοχής και δη λόγω μη τηρήσεως εκ μέρους του ανακόπτοντος ιδίως της συμβατικής υποχρεώσεώς του προς καταβολή της εν λόγω οφειλής. Επομένως, οι ενέργειες της καθ' ης να προβεί σε καταγγελία της επίδικης Συμβάσεως και των Πρόσθετων Πράξεών της και δη λόγω μη εκπληρώσεως των συμβατικών υποχρεώσεων του αντιδίκου της και περαιτέρω προς υποβολή αιτήσεως για έκδοση της προσβαλλόμενης

Διαταγής Πληρωμής και ακολούθως σε αναγκαστική εκτέλεση αυτής δεν μπορούν να θεωρηθούν ως αντιβαίνουσες στο άρθρο 281 Α.Κ., αφού η καθ' ης δεν ενήργησε κατά τρόπο υπερβαίνοντα προφανώς τα όρια εκ της καλής πίστεως και των χρηστών συναλλακτικών ηθών και του οικονομικού σκοπού του δικαιώματος, ενώ, όπως ήδη επισημάνθηκε, οι δυσμενείς οικονομικές συνέπειες της καταγγελίας της συμβάσεως και της εκδόσεως του εν λόγω εκτελεστού τίτλου θεωρούνται ότι αποτελούν μόνο το σύννομο αποτέλεσμα της ανώμαλης εξελίξεως μίας ενοχής. Ομοίως, δεν προσκομίζονται εκ μέρους του ανακόπτοντος οιαδήποτε αποδεικτικά στοιχεία για την εκ μέρους του επικαλούμενη οικονομική βλάβη του σε συνάρτηση με την εν γένει οικονομική κατάστασή του, ενώ, αντιθέτως, δεν προκύπτει ότι είχε δημιουργηθεί σε αυτόν οιαδήποτε πεποίθηση ότι η καθ' ης η ανακοπή δεν πρόκειται να ασκήσει τα νόμιμα δικαιώματά της, ούτε περαιτέρω ασκήθηκε καταχρηστικώς το δικαίωμά της προς καταγγελία και διεκδίκηση των επίδικων απαιτήσεών της, αφού, άλλωστε, πρόκειται για νόμιμο δικαίωμά της συνυφασμένο με τη διαχείριση της περιουσίας της, που κατά Νόμο μόνον η ίδια δύναται να αποφασίσει, απορριπτομένων τοιουτοτρόπως απάντων των αντίθετων ισχυρισμών περί καταχρήσεως δικαιώματος.

Με τον έκτο λόγο της υπό κρίση ανακοπής, ο ανακόπτων ζητεί την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξεως αναγκαστικής εκτελέσεως, ισχυριζόμενος ότι, στην επίδικη Διαταγή Πληρωμής, δεν αναφέρονται οι κεφαλαιοποιηθέντες τόκοι ποσοτικώς, με συνέπεια να είναι ανεκκαθάριστη η απαίτηση και ανύπαρκτος ο αντίστοιχος εκτελεστός τίτλος. Ωστόσο, ο εν λόγω λόγος ανακοπής τυγχάνει απορριπτέος, καθ' ότι, στην εν λόγω Διαταγή Πληρωμής, αναφέρεται αναλυτικώς (όπως και στην από 02/05/2017 εξώδικη καταγγελία συμβάσεως / πρόσκληση / δήλωση, επιδοθείσα στις 09/05/2017) ότι το επιδικαζόμενο συνολικό ποσό των 69.306,47 ευρώ αντιστοιχεί στο άθροισμα ποσού 35.890,55 ευρώ εκ του υπ' αριθμ. 989001826205101 λογαριασμού (ως χρεωστικό υπόλοιπο την 30/01/2017) και ποσού 33.415,926 ευρώ εκ του υπ' αριθμ. 989003019997500 λογαριασμού (ως χρεωστικό υπόλοιπο την 30/01/2017), που αποδεικνύονται εκ των μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενων εγγράφων (στα πλαίσια εκδόσεως της Διαταγής Πληρωμής) και ιδίως εκ του από 17/01/2014 έως και 30/01/2017 αποσπάσματος (όπου αναφέρονται αναλυτικώς τα λογιστικοποιημένα και μη

λογιστικοποιημένα ποσά) από τα εμπορικά βιβλία της Τράπεζας, που, βάσει ρητού (9ου) όρου της συμβάσεως, αποτελούν πλήρη απόδειξη του εκάστοτε οφειλόμενου από τον ανακόπτοντα ποσού. Ενόψει τούτων, απορριπτέος ως αβάσιμος τυγχάνει ο άνω λόγος ανακοπής περί ανεκκαθάριστης απαιτήσεως.

Με τον έβδομο λόγο της υπό κρίση ανακοπής, ο ανακόπτων ζητεί την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξεως αναγκαστικής εκτελέσεως, ισχυριζόμενος ότι είναι μη σύννομη η από την Τράπεζα χρέωση -σους λογαριασμούς της πιστώσεως- κονδυλίων ως λειτουργικών εξόδων, που αποτελούν παράνομη προμήθεια, παραβιάζουν την αρχή της διαφάνειας και διαταράσσουν την ισορροπία των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή, με περαιτέρω συνέπεια να καθίσταται ανεκκαθάριστη και δεν αποδεικνύεται η απαίτηση για την οποία εκδόθηκε η Διαταγή Πληρωμής. Ωστόσο, ο εν λόγω λόγος, πέραν της αοριστίας του, καθ' ότι ουδώς αναφέρεται το ποσό για τα εν λόγω λειτουργικά έξοδα, περαιτέρω οι περιεχόμενοι στην ένδικη σύμβαση (21ος και 22ος) όροι περί επιβαρύνσεως του πιστούχου με τα έξοδα της συμβάσεως ουδώς παραβιάζουν την αρχή της διαφάνειας, ούτε τυγχάνουν καταχρηστικοί και άκυροι. Άλλωστε, ακόμα και η ενσωμάτωση στο κεφάλαιο λοιπών -μη προβλεπόμενων εκ των συμβατικών όρων- χρεώσεων, στοιχείο που δεν συντρέχει, πάντως, ως προς τα επικαλούμενα έξοδα, σύμφωνα με τα εκτεθέντα, δεν αναιρεί τον χαρακτήρα του εκκαθαρισμένου των απαιτήσεων, δύναται εντούτοις ο οφειλέτης να θεμελιώσει αυτοτελή λόγο ανακοπής κατά της αντίστοιχης Διαταγής Πληρωμής με τον οποίο θα πλήττεται η τελευταία κατά το ποσό των επιπλέον χρεώσεων, ήτοι προσβάλλοντας συγκεκριμένα επιμέρους κονδύλια του τηρηθέντος λογαριασμού και κατ' επίκληση ποιο είναι συγκεκριμένα το αχρεωστήτως αιτούμενο χρηματικό ποσό, χωρίς όμως εν προκειμένω να προσβάλλονται συγκεκριμένα κονδύλια (ΠΠρΗρακλ-ειδ. 10/2019 ΧρΙΔ 2019/353). Συνεπώς, σε κάθε περίπτωση, ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος ως μη νόμιμος, καθ' όσον, σύμφωνα με τις διατάξεις των ΠΔ/ΓΕ 2501/2002 και 178/2004, η Τράπεζα δικαιούται να επιβάλλει έξοδα, δαπάνες και αμοιβές για ειδικές υπηρεσίες, με την προϋπόθεση ότι ο συναλλασσόμενος ενημερώνεται γι' αυτά κατ' είδος και ύψος. Εξάλλου, αφενός λόγω του ύψους του καταλογισθέντος ποσού σε συνάρτηση με το ύψος της χορηγηθείσας πιστώσεως με ανοικτό αλληλόχρεο λογαριασμό

(70.000,00 €) ουδώς διαταράσσεται η ισορροπία των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων των συμβαλλομένων και αφετέρου εφόσον υπάρχει σχετική πρόβλεψη στην ένδικη σύμβαση (όροι 21 και 22 αυτής), την οποία -όπως και τις Πρόσθετες Πράξεις της- υπέγραψε ο ανακόπτων, με βάση την αρχή της ελευθερίας των συμβάσεων (άρθρο 361 ΑΚ), η αρχή της διαφάνειας έχει τηρηθεί (βλ. επίσης και ΠΠρΗρακλ-ειδ. 10/2019 ΧριΔ 2019/353).

Με τον όγδοο λόγο της υπό κρίση ανακοπής, ο ανακόπτων ζητεί την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξεως αναγκαστικής εκτελέσεως, ισχυριζόμενος ότι η απαίτηση της καθ' ης είναι ανεκκαθάριστη, καθ' όσον αφενός τυγχάνει παράνομη η μετακύλιση της εισφοράς του Ν. 128/1975 στον πιστούχο και αφετέρου είναι μη σύνομη η χρέωση των λογαριασμών με ποσά από την επιβολή της εν λόγω εισφοράς και με τα ποσά ανατοκισμού αυτής. Ωστόσο, ο λόγος αυτός είναι απορριπτός προεχόντως ως απαράδεκτος λόγω αοριστίας, δεδομένου ότι δεν αναφέρεται το ποσό κατά το οποίο επιβαρύνθηκε παρανόμως ο λογαριασμός, ώστε σε περίπτωση παραδοχής του λόγου ως ουσία βάσιμου, να μπορεί το Δικαστήριο να ακυρώσει την προσβαλλόμενη πράξη εκτελέσεως κατά το αντίστοιχο μόνον ποσό. Πέραν δε τούτου, είναι απορριπτός και ως μη νόμιμος, αφού η μεν μετακύλιση της εισφοράς αυτής στους δανειολήπτες δεν προσκρούει σε κανέναν απαγορευτικό κανόνα δικαίου κι επιτρέπεται με βάση την αρχή της ιδιωτικής αυτονομίας, εντασσόμενη στο πλαίσιο του ελεύθερου καθορισμού των επιτοκίων, τηρήθηκε δε εν προκειμένω η αρχή της διαφάνειας, εφόσον στην ένδικη Σύμβαση και στις πρόσθετες Πράξεις αυτής αναγράφεται ότι ο οφειλέτης βαρύνεται με την εισφορά του Ν. 128/1975 (βλ. σχετ. ΑΠ 430/2005 ΕΛΛΔνη 2005/802, ΕφΑθ 1159/2012 ΔΕΕ 2012/676, ΕφΘεσ 492/2010 ΕΕΜΠΔ 2011/81, ΕφΑθ 5707/2008 Αρμ 2010/1367), ο δε ανατοκισμός της εν λόγω εισφοράς αποτελεί μέρος του ετήσιου πραγματικού επιτοκίου, το οποίο νόμιμα και κατά τους επιμέρους συμβατικούς όρους ανατοκίζεται (βλ. σχετ. ΕφΘεσ 16/2016 ΕΛΛΔνη 2016/1419, ΕφΑθ 4424/2009 ΕΛΛΔνη 2011/875).

Πέραν των προαναφερθέντων, επιπλέον, με δήλωση στο ακροατήριο του πληρεξουσίου Δικηγόρου που περιλαμβάνεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως του Δικαστηρίου τούτου, καθώς και με τις επί της έδρας κατατεθείσες προτάσεις, ο ανακόπτων επικαλείται εξ ολοκλήρου εξόφληση της επίδικης οφειλής, ενόψει

επικαλούμενης "εξώδικης δηλώσεως / εντολής / εξουσιοδοτήσεως" (από 21/09/2016, εκ δε των στοιχείων της δικογραφίας, προκύπτει επίδοση αυτής στην εν προκειμένω καθ' ης η ανακοπή, σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 7380Β/23-11-2016 έκθεση επιδόσεως της Δικαστικής Επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Σταματίας Γ. Κωστα, βλ. και την από 10/05/2017 "εξώδικη δήλωση / εντολή / απάντηση" που επιδόθηκε στην καθ' ης η ανακοπή σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 4339/11-05-2017 έκθεση επιδόσεως του Δικαστικού Επιμελητή στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Γεωργίου Ν. Βενεπικίδη) και επίσης κατ' επίκληση καταθέσεως, στις 28/09/2012, από τρίτο κατονομαζόμενο (στο δικόγραφο των προτάσεων) πρόσωπο, του ποσού των 600.000.000.000 δολλαρίων Αμερικής υπέρ της Ελληνικής Δημοκρατίας για την αποπληρωμή του Δημόσιου και του Ιδιωτικού Χρέους. Ωστόσο, πέραν του ότι ο εν λόγω ισχυρισμός δεν αποτελεί λόγο ανακοπής παραδεκτώς προσβαλλόμενο με το εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο της ανακοπής ούτε με δικόγραφο πρόσθετων λόγων και χωρίς να πρόκειται για οψιγενή ισχυρισμό, σε κάθε περίπτωση κρίνεται απορριπτός πρωτίστως ως αόριστος άλλως περαιτέρω αβάσιμος, καθ' ότι ουδώς προσκομίζονται οιαδήποτε σχετικά έγγραφα περί εξοφλήσεως ειδικώς της επίδικης οφειλής του ανακόπτοντος (βλ. πρωτίστως Ολομέλεια Αρείου Πάγου – ποιν. 2/2017 ΠοινΔ/νη 2017/929), απορριπτομένου τοιουτοτρόπως -σε κάθε περίπτωση και κατ' άρθρο 933§5 ΚΠολΔ- ως αναπόδεικτου και ουσία αβάσιμου του αντίστοιχου (διά των προτάσεων και διά δηλώσεως στο ακροατήριο του πληρεξουσίου Δικηγόρου του ανακόπτοντος) ισχυρισμού του περί εξοφλήσεως.

Περαιτέρω, η καταγγελία, επιδιδόμενη με εξώδικη δήλωση, περιέχει δήλωση βουλήσεως (διαπλαστικού χαρακτήρος μονομερή δικαιοπραξία έχουσα ορισμένο λήπτη), όταν προβλέπεται δικαίωμα καταγγελίας εκ του Νόμου ή από τη σύμβαση, πρέπει δε αυτή να απευθύνεται και να επιδίδεται σε όλα τα πρόσωπα στα οποία αφορά (ΜονΕφΠειρ 231/2016 ΤΝΠ Νόμος) ΜΠρΠειρ 1619/2014 ΤΝΠ Νόμος). Συνεπώς, η καταγγελία της συμβάσεως είναι το διαπλαστικό δικαίωμα του δικαιούχου, που ασκείται με μονομερή πράξη / δήλωσή του, που απευθύνεται προς τον αντισυμβαλλόμενο, έχει δε ως σκοπό τη λύση μιας διαρκούς ενοχικής σχέσεως για κάποιον νόμιμο λόγο (ΜΠρΘεσσ 32922/2003 Αρμ 2004/1142). Είναι, επομένως, μονομερής δήλωση βουλήσεως, η οποία τελειούται μόλις ανακοινωθεί προς τον τρίτο

(απευθυντέα), και από της τελειώσεώς της δεν χωρεί ανάκληση (ΠΠρΡεθυμν 55/2004 De Lege 2005/79). Περαιτέρω, η καταγγελία ενεργεί ex nunc (για το μέλλον) και όσο υφίσταται και λειτουργεί μία σύμβαση, παράγει έννομα αποτελέσματα μέχρι να καταγγελθεί (ΠΠρΑθ 328/2013 ΤΝΠ Νόμος, ΜΠρΛαμ-ασφ. 566/2013 ΤΝΠ Νόμος). Επομένως, το εν λόγω δικαίωμα προς καταγγελία είναι διαπλαστικό, αφού χορηγείται η εξουσία, με μονομερή δήλωση, η οποία αποκτά νομική ενέργεια μόλις περιέλθει στον αντισυμβαλλόμενο (Α.Κ. 167), να προκαλέσει την άρση (λύση) της συμβάσεως για το μέλλον (ΜΠρΑθ 129/2005 ΕπισκΕμπΔ 2005/217, Αρμ 2005/886), δηλαδή την κατάργησή της (καταργητικά έννομα αποτελέσματα), δημιουργείται δε εφεξής μία νέα έννομη κατάσταση. Σημειωτέον ότι, λόγω του διαπλαστικού χαρακτήρος της καταγγελίας, μετά την περιέλευσή της στο έτερο πρόσωπο, οπότε και ολοκληρώνεται (Α.Κ. 167), δεν επιτρέπεται να ανακληθεί μονομερώς. Δηλαδή η μονομερής ανάκληση της καταγγελίας μετά την περιέλευσή της στο πρόσωπο προς το οποίο απευθύνεται, είναι άκυρη και δεν επιφέρει αποτελέσματα, δηλαδή δεν παρεμποδίζει τη λύση της συμβάσεως. Εξάλλου, με την επέλευση των αποτελεσμάτων της κατά Νόμο καταγγελίας, επέρχεται η λύση της συμβάσεως, η οποία δεν αναβιώνει και η καταγγελία δεν μπορεί πλέον να ανατραπεί ούτε με συμφωνία των μερών, γιατί έτσι θα αναβίωνε η λυμένη σχέση, προκειμένου δε να συνεχιστεί η συμβατική σχέση, απαιτείται η σύναψη νέας συμβάσεως, η οποία καταρτίζεται ρητώς (ΜΠρΠειρ 790/2013 ΕλλΔ/νη 2013/1465). Εξάλλου, όπως προβλέπεται στη διάταξη του άρθρου 226 Α.Κ., μονομερής δικαιοπραξία που επιχειρείται προς άλλον χωρίς επίδειξη του πληρεξουσίου εγγράφου είναι άκυρη, αν ο άλλος προς τον οποίο γίνεται, την αποκρούσει χωρίς υπαίτια καθυστέρηση (αμελητή). Πέραν της βασικής προϋποθέσεως που αφορά το είδος των νομικών πράξεων για τις οποίες εφαρμόζεται η Α.Κ. 226, όπως εν προκειμένω η καταγγελία, η οποία αποτελεί μονομερή δικαιοπραξία διαπλαστικού περιεχομένου με απευθυντέα δήλωση βουλήσεως, για την ακυρότητά της θα πρέπει να πληρούνται και δύο ακόμη προϋποθέσεις, ειδικότερα: (α) Η παράλειψη επίδειξης του πληρεξουσίου εγγράφου και (β) η χωρίς υπαίτια καθυστέρηση απόκρουση της δηλώσεως αυτής. Αυτό σημαίνει ότι ο τρίτος οφείλει να κινηθεί αμέσως εντός των κατά την καλή πίστη, τα συναλλακτικά ήθη και τις περιστάσεις επιβαλλομένων χρονικών ορίων. Αν, με

υπαιτιότητά του, υπερβεί τα εν λόγω όρια και αποκρούσει τη γενόμενη σε αυτόν δήλωση με καθυστέρηση, δεν επέρχονται οι προβλεπόμενες συνέπειες του Α.Κ. 226. Αν η δήλωση προς τον τρίτο γίνει με επίδοση Δικαστικού Επιμελητή, θα πρέπει ο τρίτος να μην υπογράψει την έκθεση επιδόσεως ανεπιφύλακτα, αλλά, κατά τον χρόνο παραλαβής της εξώδικης δηλώσεως, να σημειώσει στην έκθεση επιδόσεως ότι αποκρούει τη δήλωση, διότι αγνοεί αν ο υπογράφων τη δήλωση ως πληρεξούσιος έχει πράγματι την πληρεξουσιότητα και δεν του επιδείχθηκε προς άρση οποιασδήποτε αμφιβολίας σχετικό πληρεξούσιο έγγραφο. Ο τρίτος πρέπει, πάντως, για να τύχει εφαρμογής η Α.Κ. 226, να αποκρούσει την προς αυτόν δήλωση για τον λόγο ότι δεν του επιδόθηκε πληρεξούσιο έγγραφο και αμφιβάλλει ως εκ τούτου ότι είχε ο δηλώσας πληρεξουσιότητα και όχι για άλλον λόγο, όπως π.χ. διότι αμφιβάλλει για τη γνησιότητα του επιδειχθέντος σε αυτόν πληρεξουσίου εγγράφου. Αν, αντίθετα, η προς τον τρίτο δήλωση δεν αποκρούσθηκε από αυτόν ή αποκρούσθηκε με καθυστέρηση από υπαιτιότητά του, τότε, αυτή είναι έγκυρη μεν αν ο εμφανισθείς ως πληρεξούσιος είχε πράγματι πληρεξουσιότητα και δη έγκυρη, άκυρη δε αν δεν είχε τέτοια, δυνάμει όμως να καταστεί ισχυρή διά της εγκρίσεως του άνευ πληρεξουσιότητας αντιπροσωπευθέντος (ΜΠρΘεσσ-ειδ. 5480/2019, Γεωργιάδη – Σταθόπουλου υπό άρθρο 226 Α.Κ.).

Επίσης, κατά το άρθρο 933§4 ΚΠολΔ, ως ισχύει μετά την τροποποίηση του με το Ν. 4335/2015, αν ο εκτελεστός τίτλος είναι δικαστική απόφαση ή διαταγή πληρωμής, οι αντιρρήσεις είναι अपαράδεκτες στην έκταση που ισχύει το δεδικασμένο, σύμφωνα με τα άρθρα 330 και 633§2 εδ.γ' αντίστοιχα. Κατά την έννοια δε των διατάξεων των άρθρων 321, 322 και 324 ΚΠολΔ, η τελεσίδικη απόφαση αποτελεί δεδικασμένο που δεν επιτρέπει να αμφισβητηθεί και να καταστεί αντικείμενο νέας δίκης το κριθέν δικαίωμα και η δικαιολογική σχέση από την οποία αυτό έχει παραχθεί. Το δεδικασμένο αυτό εκτείνεται στο ουσιαστικό ζήτημα για έννομη σχέση που προβλήθηκε με αγωγή, ανταγωγή, κύρια παρέμβαση ή ένσταση. Με τελεσίδικη απόφαση ισοδυναμεί κατά την ως άνω διάταξη και η διαταγή πληρωμής, η οποία έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου, μετά την τελεσίδικη απόρριψη της ασκήθεισας ανακοπής, ή σε περίπτωση μη ασκήσεως ανακοπής, μετά την παρέλευση άπρακτης της προθεσμίας ασκήσεως της ανακοπής του άρθρου 633§3 ΚΠολΔ (ΑΠ 977/2015, 1881/2014, 133/2003). Η διαταγή πληρωμής που

απέκτησε ισχύ δεδικασμένου, προσομοιάζει, κατά τα αποτελέσματά της, με τελεσιδική δικαστική απόφαση, υπό την έννοια ότι δεν δύναται πλέον να αμφισβητηθεί ούτε και με ανακοπή από το άρθρο 933 ΚΠολΔ, η δι' αυτής βεβαιωμένη απαίτηση, εφόσον έκτοτε αποτελεί, κατά ρητή διάταξη του άνω άρθρου 633§2 εδ. τελευταίο, δεδικασμένο, που, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 330 και 935 ιδίου Κώδικα, καθιστά απαράδεκτη την προβολή σε μεταγενέστερη δίκη, αφορώσα στο κύρος της εκτελέσεως, λόγω ανακοπής, που, αν και ήταν γεννημένοι και ηδύναντο να προταθούν, δεν προτάθηκαν με μία από τις ανωτέρω ανακοπές κατά της διαταγής πληρωμής (ΟΛΑΠ 30/1987, ΑΠ 1881/2014). Το γεγονός ότι η διαταγή πληρωμής δεν είναι δικαστική απόφαση, δεν συνεπάγεται αναγκαιώς και ότι αυτή δεν δύναται κατά Νόμο να παραγάγει δεδικασμένο, υπό τη θετική και την αρνητική λειτουργία του, εφόσον το δεδικασμένο δεν αποτελεί εννοιολογικό γνώρισμα των δικαστικών αποφάσεων, αλλά έννομη συνέπεια αυτών, την οποία προσδίδει διάταξη Νόμου (ΑΠ 856/2014, 53/2004). Εξάλλου, κατά το άρθρο 330 ΚΠολΔ, το δεδικασμένο εκτείνεται στις ενστάσεις που προτάθηκαν, καθώς και σε εκείνες που ηδύναντο να προταθούν και δεν προτάθηκαν. Από τις ενστάσεις που δεν προτάθηκαν, εξαιρούνται εκείνες που στηρίζονται σε αυτοτελές δικαίωμα που δύναται να ασκηθεί και με κύρια αγωγή. Από την διάταξη αυτή, προκύπτει ότι καλύπτονται από το δεδικασμένο όλες οι προταθείσες ενστάσεις, ασχέτως της νομικής τους θεμελιώσεως. Από εκείνες που δεν προτάθηκαν, καλύπτονται: (α) όλες οι ενστάσεις εκ του δικονομικού δικαίου, (β) όλες οι καταχρηστικές ενστάσεις, δηλαδή εκείνες που στηρίζονται επί απλών πραγματικών περιστατικών και (γ) όλες οι γνήσιες αυτοτελείς ή αυθύπαρκτες ενστάσεις, δηλαδή εκείνες που, όπως και οι καταχρηστικές, στηρίζονται επί απλού πραγματικού γεγονότος, αλλά περαιτέρω στηρίζουν διαπλαστικό δικαίωμα του εναγομένου, ώστε να αποτελούν παράλληλως και ενστάσεις υπό ουσιαστική έννοια. Όλες αυτές οι ενστάσεις, είτε αφορούν στις διαδικαστικές προϋποθέσεις, είτε αφορούν στο κατ' ουσία βάσιμο της αγωγής, καλύπτονται από το δεδικασμένο. Η μη προταθείσα ένσταση καλύπτεται από το δεδικασμένο, εφόσον ήταν δυνατόν να προταθεί κατά την διάρκεια προηγούμενης δίκης, εφόσον δηλαδή υπήρχαν έκτοτε όλα τα απαιτούμενα για την θεμελιώσή της γεγονότα, έστω κι αν ο διάδικος τα αγνοούσε υπαιτίως ή ανυπαίτιως (ΑΠ 856/2014, 1017/2001). Στην κατηγορία

των καταχρηστικών ενστάσεων που αν δεν προτάθηκαν, κατά τα ανωτέρω, καλύπτονται από το δεδικασμένο, ανήκει και η ένσταση της παραγραφής (ΑΠ 243/2018 ΤΝΠ Νόμος).

Εν προκειμένω, με τον δεύτερο λόγο της υπό κρίση ανακοπής, ο ανακόπτων επικαλείται ακυρότητα της γενόμενης καταγγελίας συμβάσεως λόγω ελλείψεως πληρεξουσιότητας των υπογραφόντων τραπεζικών υπαλλήλων. Επίσης, ο ανακόπτων προβάλλει και ακυρότητα της αορίστως επικαλούμενης "εκθέσεως πλειστηριασμού Συμβολαιογράφου", ενώ επισημαίνεται ότι αντικείμενο της παρούσας δίκης αποτελεί η ακύρωση εκθέσεως αναγκαστικής κατασχέσεως ακίνητης περιουσίας, χωρίς να έχει εισέτι διενεργηθεί ο πλειστηριασμός, που προσδιορίστηκε για 09/10/2019. Ωστόσο, κατ' ορθή εκτίμηση του εν λόγω λόγου ανακοπής στα πλαίσια του εισαγωγικού της δίκης δικογράφου και ενόψει των λοιπών επιμέρους ισχυρισμών περί ελλείψεως πληρεξουσιότητας, κρίνεται ότι ο ανακόπτων επικαλείται κατ' ουσίαν και σε κάθε περίπτωση ακυρότητα της γενόμενης καταγγελίας της επίδικης συμβάσεως λόγω ελλείψεως πληρεξουσιότητας της υπογράφουσας την καταγγελία πληρεξουσίας της καθ' ης η ανακοπή Τράπεζας. Ο εν λόγω λόγος ανακοπής, παραδεκτώς προβαλλόμενος κατ' άρθρο 934§1α' ΚΠολΔ και δη βάλλοντας κατά της απαίτησεως και κατά του τίτλου, είναι νόμιμος, στηριζόμενος στο άρθρο 226 Α.Κ. και στις λοιπές ανωτέρω αναφερόμενες στη μείζονα σκέψη διατάξεις. Περαιτέρω, από την εκτίμηση όλων των προαναφερόμενων αποδεικτικών μέσων και στοιχείων, αποδεικνύονται τα εξής: Στον 10ο όρο της υπ' αριθμ. 0482-000637482/16-03-2005 συμβάσεως πιστώσεως με ανοικτό αλληλόχρεο λογαριασμό, προβλέπεται -μεταξύ άλλων- και το εκ μέρους της Τράπεζας ή του πιστούχου δικαίωμα καταγγελίας της επίδικης συμβάσεως. Εν προκειμένω, δυνάμει της από 02/05/2017 εξώδικης καταγγελίας συμβάσεως / προσκλήσεως / δηλώσεως για λογαριασμό της καθ' ης η ανακοπή, που επιδόθηκε στον ανακόπτοντα (σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 6741/09-05-2017 έκθεση επιδόσεως του Δικαστικού Επιμελητή στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Φωτίου Ν. Ευθυμίου), διατυπώθηκε ρητή καταγγελία της συμβάσεως αλληλόχρεου λογαριασμού, βασιζόμενη σε αντίστοιχους νόμιμους όρους της επίδικης συμβάσεως και γενόμενη αιτιολογημένα και για σπουδαίο λόγο, ήτοι λόγω μη εκπληρώσεως των συμβατικών υποχρεώσεων του ανακόπτοντος, χωρίς

πάντως η εν λόγω καταγγελία να τυγχάνει καταχρηστική. Εξάλλου, ο σχετικός όρος της επίδικης συμβάσεως παροχής πιστώσεως με ανοικτό αλληλόχρεο λογαριασμό περί του δικαιώματος καταγγελίας οποτεδήποτε δεν παρίσταται αόριστος ούτε άκυρος ούτε καταχρηστικός, σε κάθε δε περίπτωση, η ως άνω καταγγελία για λογαριασμό της Τράπεζας δεν έγινε εν προκειμένω καταχρηστικώς αλλά λόγω της ως άνω παραβάσεως των συμβατικών υποχρεώσεων εκ μέρους του ανακόπτοντος (και δη προς καταβολή της οφειλής εκ της χορηγηθείσας σε αυτόν πιστώσεως), αν και ο ίδιος είχε προβεί προγενεστέρως και δη επί σειρά ετών σε χρήση των ωφελημάτων εκ της συμβάσεως πιστώσεως. Ωστόσο, εκ των μετ' επικλήσεως προσκομιζόμενων στοιχείων της παρούσας δικογραφίας, δεν αποδεικνύεται ότι η υπογράφουσα την εν λόγω από 02/05/2017 εξώδικη καταγγελία συμβάσεως / πρόσκληση / δήλωση (επιδοθείσα στον ανακόπτοντα σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 6741/09-05-2017 έκθεση επιδόσεως του Δικαστικού Επιμελητή στο. Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Φωτίου Ν. Ευθυμίου) και δη ως πληρεξουσία της καθ' ης η ανακοπή, Ε. Τζαννίνη, Δικηγόρος Δ.Σ. Αθηνών, είχε τη ρητή και ειδική προς τούτο εντολή και την ειδική κατά Νόμο πληρεξουσιότητα και το αντίστοιχο δικαίωμα προς καταγγελία τραπεζικής συμβάσεως. Συγκεκριμένα, στο μεν υπ' αριθμ. 484/14-10-2016 ειδικό πληρεξούσιο της Συμβολαιογράφου Αθήνας Βασιλικής Βαλασαμίδου, διορίζεται από την καθ' ης η ανακοπή, όπως νομίμως εκπροσωπείται, μεταξύ άλλων και ο Δικηγόρος Α. Αλεξανδρόπουλος, ως ειδικός πληρεξούσιος, αντίκλητος και αντιπρόσωπος της εν λόγω Τράπεζας, προς τον οποίο παρέχεται η ρητή ειδική εντολή, πληρεξουσιότητα και το ρητώς αναγραφόμενο δικαίωμα όπως μεταξύ άλλων (είτε από κοινού με τους λοιπούς διοριζόμενους πληρεξουσίου είτε χωριστά) να καταγγέλλει συμβάσεις δανείων, πιστώσεων, αλληλόχρεων λογαριασμών και οποιαδήποτε άλλη, καθώς και να διορίζει και άλλους πληρεξουσίου, Δικηγόρους ή όχι, με τις ίδιες ή λιγότερες εντολές και να τους ανακαλεί και γενικώς να ενεργεί και να πράττει ό,τι απαιτείται για την περαίωση των άνω εντολών έστω κι αν δεν αναφέρεται ρητά στο εν λόγω ειδικό πληρεξούσιο. Ακολούθως, δυνάμει του υπ' αριθμ. 2539/02-03-2017 πληρεξουσίου της Συμβολαιογράφου Αθηνών Κλεοπάτρας – Μαρίας Παπαρρηγοπούλου – Αμανατίδη, ο Α. Αλεξανδρόπουλος προέβη σε διορισμό της Ε. Τζαννίνη (που υπέγραψε και την επίδικη καταγγελία), ως ειδικής μεταπληρεξουσίας,

αντιπροσώπου και αντικλήτου της παρ' αυτού εκπροσωπούμενης Τράπεζας και εν προκειμένω καθ' ης η ανακοπή, προς την οποία (ειδική μεταπληρεξουσία) χορηγήθηκε ειδική εντολή, πληρεξουσιότητα και δικαίωμα, ήτοι, μεταξύ άλλων, προς αντιπροσώπηση της Τράπεζας ενώπιον όλων των Αρχών και Δικαστηρίων, επίσης για όλες τις πράξεις κατ' άρθρο 97 ΚΠολΔ και για οποιαδήποτε εξώδικη ενέργεια, για υποβολή αιτήσεων εκδόσεως Διαταγών Πληρωμής, για υπογραφή και κατάθεση κάθε είδους δικογράφων και εγγράφων, για οποιοσδήποτε δηλώσεις, διαμαρτυρίες κ.λπ. (σύμφωνα με το υπ' αριθμ. 484/14-10-2016 ειδικό πληρεξούσιο της Συμβολαιογράφου Αθήνας Βασιλικής Βαλασαμίδου), όχι όμως και για καταγγελίες συμβάσεων δανείων, πιστώσεων, αλληλόχρεων λογαριασμών και οποιωνδήποτε άλλων, όπως αντιθέτως ρητώς αναγράφεται στο ως άνω υπ' αριθμ. 484/14-10-2016 ειδικό πληρεξούσιο της Συμβολαιογράφου Αθήνας Βασιλικής Βαλασαμίδου. Επομένως, ενόψει των εξής, ήτοι: (I) Ότι το δικαίωμα καταγγελίας αποτελεί ειδικό δικαίωμα, για το οποίο πρέπει να παρέχεται ρητή πληρεξουσιότητα (όπως, άλλωστε, ρητώς αναγράφεται στο υπ' αριθμ. 484/14-10-2016 ειδικό πληρεξούσιο της Συμβολαιογράφου Αθήνας Βασιλικής Βαλασαμίδου), (II) Ότι το εν προκειμένω δικαίωμα καταγγελίας δεν καλύπτεται εκ των λοιπών εξουσιών που αναφέρονται ρητώς στο υπ' αριθμ. 2539/02-03-2017 πληρεξούσιο της Συμβολαιογράφου Αθηνών Κλεοπάτρας – Μαρίας Παπαρρηγοπούλου – Αμανατίδη και στο αρχικό υπ' αριθμ. 484/14-10-2016 ειδικό πληρεξούσιο της Συμβολαιογράφου Αθήνας Βασιλικής Βαλασαμίδου, ήτοι η εν λόγω εξουσία περί καταγγελίας συμβάσεων (που ρητώς μάλιστα αναγράφεται στο αρχικό ειδικό πληρεξούσιο) δεν καλύπτεται ούτε εκ της εξουσίας για διενέργεια των εκ του άρθρου 97 ΚΠολΔ κύριων και παρεπόμενων διαδικαστικών πράξεων και οιασδήποτε εξώδικης ενέργειας (αφού αντίστοιχη εξουσία περιλαμβάνεται ρητώς και στο αρχικό πληρεξούσιο, όπου όμως προστίθεται επιπλέον ειδικώς και το δικαίωμα περί καταγγελίας συμβάσεων) και με την επισήμανση ότι η καταγγελία συμβάσεως δεν αποτελεί μόνο προπαρασκευαστική της δίκης πράξη (όπως αβασίμως διατείνεται η καθ' ης η ανακοπή, διά του δικογράφου των προτάσεών της) αλλά, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στην προπαρατεθείσα μείζονα σκέψη, πρόκειται περί διαπλαστικού χαρακτήρος μονομερή δικαιοπραξία έχουσα ορισμένο λήπτη, προβλεπόμενη εκ του Νόμου και εκ της συμβάσεως και επιδιδόμενη

στο πρόσωπο που αφορά, με σκοπό (όχι πρωτίτως την προπαρασκευή δικής αλλά κυρίως ή και αποκλειστικά) πρωτίτως τη λύση μιας διαρκούς ενοχικής σχέσεως για κάποιο νόμιμο λόγο, ούτε περαιτέρω το δικαίωμα προς καταγγελία δίδεται ή καλύπτεται εκ της εξουσίας προς έκδοση Διαταγών Πληρωμής (αφού τούτη αφορά ειδικώς μόνο σε υποβολή της σχετικής αιτήσεως), ούτε εκ της εξουσίας υπογραφής δικογράφων και εγγράφων (αφού αντίστοιχη εξουσία περιλαμβάνεται ρητώς και στο αρχικό πληρεξούσιο, όπου όμως προστίθεται επιπλέον ειδικώς και το δικαίωμα περί καταγγελίας συμβάσεων), ούτε εκ της εξουσίας η μεταπληρεξουσία να προβαίνει σε δηλώσεις και διαμαρτυρήσεις (αφού, επίσης, αντίστοιχη εξουσία περιλαμβάνεται ρητώς και στο αρχικό πληρεξούσιο, όπου όμως προστίθεται επιπλέον ειδικώς και το δικαίωμα περί καταγγελίας συμβάσεων), ούτε εκ της εξουσίας να κοινοποιεί επιταγές, αναγγελίες, παραγγελίες προς εκτέλεση και ανακοινώσεις, να επιβάλλει και να αίρει κατασχέσεις, να επισπεύδει και να αναστέλλει πλειστηριασμούς, που (πέραν του ότι αντίστοιχες εξουσίες περιλαμβάνονται και στο αρχικό πληρεξούσιο σύμφωνα με τα εκεί ρητώς επιτασσόμενα, όπου όμως προστίθεται επιπλέον ειδικώς και ρητώς και το επιπρόσθετο ειδικό δικαίωμα περί καταγγελίας συμβάσεων και δη δανείων, πιστώσεων, αλληλόχρεων λογαριασμών και οποιασδήποτε άλλης συμβάσεως) σαφώς τα ως άνω δικαιώματα δεν ταυτίζονται με το ανωτέρω ρητώς αναφερόμενο και ειδικώς περιγραφόμενο στο αρχικό ειδικό πληρεξούσιο ειδικό δικαίωμα περί καταγγελίας συμβάσεων, απορριπτομένων όλων των αντίθετων -διά του δικογράφου των προτάσεων- ισχυρισμών της καθ' ης η ανακοπή, (III) Ότι το υπ' αριθμ. 2539/02-03-2017 πληρεξούσιο της Συμβολαιογράφου Αθηνών Κλεοπάτρας – Μαρίας Παπαρρηγοπούλου – Αμανατίδη αφορά σε διορισμό "μεταπληρεξουσίας" και μάλιστα "ειδικής" και συνεπώς με τις ρητώς αναφερόμενες σε αυτό εξουσίες και δικαιώματα, χωρίς να είναι δυνατή η ευρεία ή διασταλτική ή αναλογική ερμηνεία των επιμέρους διατάξεων, (IV) Ότι, ενώ στο αρχικό ειδικό πληρεξούσιο ορίστηκε ρητώς το δικαίωμα καταγγελίας συμβάσεων, ωστόσο τούτο δεν επαναλαμβάνεται στο πληρεξούσιο για διορισμό μεταπληρεξουσίας και μάλιστα ειδικής, στην οποία χορηγεί ρητώς μόνον ειδική εντολή, πληρεξουσιότητα και δικαίωμα για τα ειδικώς αναφερόμενα στο εν λόγω πληρεξούσιο ζητήματα (μεταξύ των οποίων, δεν περιλαμβάνονται και οι καταγγελίες συμβάσεων, όπως αντιθέτως

αναφέρεται ρητώς στο αρχικό πληρεξούσιο), (V) Ότι, στο αρχικό υπ' αριθμ. 484/14-10-2016 ειδικό πληρεξούσιο της Συμβολαιογράφου Αθήνας Βαλασμίδου, δίδεται μεν το δικαίωμα διορισμού μεταπληρεξουσίαν με τις ίδιες ή και λιγότερες εξουσίες, που συνεπώς πρέπει να προβλέπονται ρητώς στο πληρεξούσιο για διορισμό ειδικής μεταπληρεξουσίας, (VI) Ότι το πληρεξούσιο περί διορισμού ειδικής μεταπληρεξουσίας δεν δύναται να περιλαμβάνει περισσότερες (αλλά μόνον τις ίδιες ή λιγότερες) εξουσίες από αυτές που έχουν δοθεί στον πληρεξούσιο διά του αρχικού πληρεξουσίου, καθώς και (VII) Ότι δεν επακολούθησε, έστω και μεταγενέστερα και εκ των υστέρων, ρητή έγκριση εκ μέρους της καθ' ης η ανακοπή των ενεργειών της ειδικής μεταπληρεξουσίας για την καταγγελία της επίδικης συμβάσεως, χωρίς να αποτελεί τέτοια έγκριση η αναφορά στο πληρεξούσιο περί διορισμού ειδικής μεταπληρεξουσίας ότι "ο εντολέας δήλωσε ότι εγκρίνει και αναγνωρίζει από σήμερα (02/05/2017) όλες τις πράξεις της μεταπληρεξουσίας του, που ενήργησε ή θα ενεργήσει στα πλαίσια των παρεχόμενων εντολών, ως νόμιμες, έγκυρες, ισχυρές και απρόσβλητες και σαν να έγιναν από αυτόν τον ίδιο...", καθ' ότι η καταγγελία συμβάσεως δεν περιλαμβάνεται μέσα στις δοθείσες με το από 02/05/2017 πληρεξούσιο εντολές, σε αντίθεση με τη -ρητώς αναγραφόμενη στο από 14/10/2016 (αρχικό) ειδικό πληρεξούσιο- αντίστοιχη ρητή πληρεξουσιότητα· κατά συνέπεια και λαμβανομένων υπόψη όλων των προεκτεθέντων, κρίνεται ότι η επίδικη καταγγελία τυγχάνει άκυρη λόγω ελλείψεως πληρεξουσιότητας της υπογράφουσας το αντίστοιχο έγγραφο και συνεπώς θεωρείται ως μη επιφέρουσα έννομα αποτελέσματα. Και ναι μεν δεν απαιτείται -για την εγκυρότητα της γενόμενης καταγγελίας- η επίδειξη του πληρεξουσίου κατ' άρθρο 226 Α.Κ. (ΑΠ 139/2016 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1268/2009 ΕΛΛΔ/νη 2009/1716, ΕφΑθ 334/2019 ΤΝΠ Νόμος, ΠΠρΘεσσ 4506/2017 ΤΝΠ Νόμος, ΜΠρΤρικ-ασφ. 138/2018 ΤΝΠ Νόμος), ούτε αποκρούσθηκε εν προκειμένω ανακόπτοντα, που υπέγραψε χωρίς επιφύλαξη την έκθεση επιδόσεως (βλ. ειδικώς την από 10/05/2017 εξώδικη δήλωση / εντολή / απάντηση, που επιδόθηκε στην εν προκειμένω καθ' ης η ανακοπή, σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 4339/11-05-2017 έκθεση επιδόσεως του Δικαστικού Επιμελητή στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Γεωργίου Ν. Βενετικίδη), ωστόσο, σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στην προπαρατεθείσα μείζονα σκέψη

εφόσον η προς τον ανακόπτοντα καταγγελία αποκρούσθηκε από αυτόν έστω και μόνο διά της υπό κρίση ανακοπής (χωρίς πάντως να προκύπτει προς τούτο υπαιτιότητά του), τότε, αυτή θα ήταν έγκυρη εάν η υπογράφουσα την καταγγελία ως πληρεξούσια είχε πράγματι έγκυρη πληρεξουσιότητα, αλλά, εν προκειμένω, ελλείπει τέτοιας ρητής πληρεξουσιότητας, η καταγγελία κρίνεται άκυρη, χωρίς μάλιστα να έχει καταστεί ισχυρή διά μεταγενέστερης εγκρίσεως εκ μέρους της άνευ πληρεξουσιότητας αντιπροσωπευθείσας και χωρίς όπως επισημάνθηκε να αρκεί η αναφορά περί εγκρίσεως στο από 02/05/2017 πληρεξούσιο διορισμού ειδικής μεταπληρεξουσίας όλων των πράξεων αυτής αφού πρόκειται για έγκριση μόνον εντός των πλαισίων των παρεχόμενων εντολών (χωρίς, όμως, να υφίσταται τέτοια εντολή για καταγγελία συμβάσεων, όπως στο αρχικό από 14/10/2016 ειδικό πληρεξούσιο). Συνεπώς, ακόμη και παρά τη μη εξ αρχής απόκρουση της καταγγελίας από τον ανακόπτοντα γι' αυτόν ειδικώς το λόγο αλλά κατ' επίκληση άλλων ισχυρισμών (βλ. την από 10/05/2017 εξώδικη δήλωση / εντολή / απάντηση που επιδόθηκε στην καθ' ης η ανακοπή σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 4339/11-05-2017 έκθεση επιδόσεως του Δικαστικού Επιμελητή στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Γεωργίου Ν. Βενεκίδη, προς αντίκρουση της από 02/05/2017 εξώδικης καταγγελίας συμβάσεως / προσκλήσεως / δηλώσεως για λογαριασμό της καθ' ης η ανακοπή, που επιδόθηκε στον ανακόπτοντα σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 6741/09-05-2017 έκθεση επιδόσεως του Δικαστικού Επιμελητή στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Φωτίου Ν. Ευθυμίου), ωστόσο, δεν προκύπτει ότι η υπογράφουσα την καταγγελία της συμβάσεως είχε την αντίστοιχη ειδική εντολή διά ρητής πληρεξουσιότητας περί καταγγελίας συμβάσεων στο όνομα και για λογαριασμό της καθ' ης η ανακοπή / Τράπεζας, με αποτέλεσμα την ακυρότητα της ως άνω καταγγελίας (χωρίς, επίσης, να συνάγεται αλλά ούτε και οι διάδικοι επικαλούνται οιαδήποτε άλλη σιωπηρή καταγγελία της συμβάσεως, ούτε αποδεικνύεται -εκ των παρόντων αποδεικτικών μέσων- ρητή έγκριση ή άλλη έγκυρη καταγγελία), οπότε, συνακόλουθα, επέρχεται ακυρότητα και της προσβαλλόμενης εκθέσεως αναγκαστικής κατασχέσεως ακίνητης περιουσίας, που στηρίζεται σε απαίτηση εκ συμβάσεως, για την οποία δεν έλαβε νομότυπη κατά τα προεκτεθέντα καταγγελία (άλλωστε, γενικώς, η διενέργεια καταγγελίας δεν θεωρείται αυτονόητη σε κάθε περίπτωση καθυστερήσεως πληρωμής). Ενόψει των προαναφερθέντων περί

ελλείψεως πληρεξουσιότητας και χωρίς να προκύπτει εκ των υστέρων έγκριση, ελλείπουν οι ουσιαστικές και διαδικαστικές προϋποθέσεις για τη θεμελίωση της απαιτήσεως και για τον τίτλο της, προς ικανοποίηση της οποίας συντάχθηκε η προσβαλλόμενη έκθεση αναγκαστικής κατασχέσεως ακίνητης περιουσίας, λαμβανομένης επίσης υπόψη και της εν προκειμένω στοιχειοθετούμενης ιδιότητας του ανακόπτοντος ως καταναλωτή (ΟΛΑΠ 13/2015 ΧρΙΔ 2015/675). Εξάλλου, το δικαίωμα της καθ' ης να αξιώσει όλα τα υπόλοιπα που προέκυψαν εκ των κλεισθέντων λογαριασμών συναρτάται και με την καταγγελία της αντίστοιχης συμβάσεως, καθ' όσον έκτοτε επέρχεται λύση αυτής και καθίστανται ληξιπρόθεσμα και απαιτητά όλα τα σχετικά κονδύλια, ώστε ακολούθως αυτή να δικαιούται να αξιώσει την καταβολή όλων τούτων (ΠΠρΑθ 526/2017 ΤΝΠ Νόμος). Κατόπιν τούτων και δη λόγω ελλείψεως νομότυπης και κατόπιν πληρεξουσιότητας καταγγελίας της επιδικής συμβάσεως αλληλόχρεου λογαριασμού (βλ. και ΠΠρΣυρ-ειδ. 3/2018 Αρ, 2018/1532) και συνεπώς εξαιτίας ελλείψεως ουσιαστικής προϋποθέσεως αλλά και διαδικαστικής προϋποθέσεως του τίτλου για την απαίτηση (λόγος που είναι δυνατό κατά Νόμο να προταθεί ενόψει μη εκδόσεως τελεσίδικης αποφάσεως επί της ανακοπής κατά της Διαταγής Πληρωμής, ΚΠολΔ 933§4, ΑΠ 58/2019 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 243/2018 ΤΝΠ Νόμος), επί της οποίας (απαίτησεως) στηρίζεται και η προσβαλλόμενη έκθεση αναγκαστικής κατασχέσεως, πρέπει η κρινόμενη ανακοπή να γίνει δεκτή κατά παραδοχή του αντίστοιχου λόγου της και παρελκούσης της έρευνας λοιπών ισχυρισμών (ιδίως όσων, χωρίς να έχουν προταθεί παραδεκτώς με το εισαγωγικό της δικής δικόγραφο της ανακοπής, ούτε με άλλο δικόγραφο προσθέτων λόγων, και χωρίς να αποτελούν ουσιγενείς ισχυρισμούς, παρά ταύτα προβάλλονται το πρώτον με το δικόγραφο των προτάσεων του ανακόπτοντος, όπως επί παραδείγματι περί της υποχρεώσεως της Τράπεζας για "υπεύθυνο δανεισμό") πέραν πάντως των ανωτέρω αναφερθέντων επί των λοιπών λόγων ανακοπής. Κατ' ακολουθία όλων των ανωτέρω και κατά παραδοχή του δευτέρου λόγου κατά τα προεκτεθέντα, η υπό κρίση ανακοπή πρέπει να γίνει δεκτή και να ακυρωθεί ειδικώς και μόνον η προσβαλλόμενη υπ' αριθμ. 522/25-02-2019 έκθεση αναγκαστικής κατασχέσεως ακίνητης περιουσίας, του Δικαστικού Επιμελητή στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Φωτίου Ευθυμίου του Νικολάου (χωρίς να προκύπτει ότι επακολούθησε άλλη πράξη αναγκαστικής

εκτελέσεως, που άλλωστε δεν προσβάλλεται ρητώς και κατά ορισμένο τρόπο) κατά τα ειδικώς διαλαμβανόμενα και στο διατακτικό. Περαιτέρω, όλα τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφισθούν μεταξύ των διαδίκων, λόγω της ιδιαίτερης δυσχέρειας στην ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν (κατ' άρθρο 179 ΚΠολΔ, ΜΠρΘεσσ – ειδ. 997/2019), κατά τα ειδικώς οριζόμενα και στο διατακτικό της παρούσας αποφάσεως.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι στο σκεπτικό κρίθηκε ως απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ, κατά τα λοιπά, την κρινόμενη ανακοπή.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ την υπ' αριθμ. 522/25-02-2019 έκθεση αναγκαστικής κατασχέσεως ακίνητης περιουσίας, του Δικαστικού Επιμελητή στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης Φωτίου Ευθυμίου.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ όλα τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στο ακροατήριό του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων Δικηγόρων τους, στη Θεσσαλονίκη, στις 16/08/2019.

Και θεωρήθηκε αυθημερόν.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Η Πρωτοδικού του Τμήματος

ΠΙΣΤΟ ΦΩΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
Θεωρήθηκε για τη νόμιμη
σημανση: 17 ΣΕΠ. 2019
Θεσσαλονίκη
Γραμματέας

ΚΑΙΣΑΡ Γ. ΣΑΒΒΙΔΗΣ